

Novellantologi

Klass 7B | Årstaskolan 2016

Novell 1

Fyra Kulor

"Hur lång tid skulle det ta tills någon kom hit och hämtade oss?", frågade Anders.

"Drygt 30 minuter typ", svarade jag.

Jag hade fastnat på en landsväg, och Anders min gamla klasskompis hade fastnat 100 meter bort. En ganska komisk situation.

"Det är trevligt och se dig, vi har ju inte setts sen vi slutade högstadiet"

"Det är kul och se dig med!", svarade jag artigt.

Anders var trevlig i grundskolan vad jag kunde minnas. Och han verkade ju inte otrevlig nu direkt.

"Hur känner du Gustav och Maria då?", frågade jag.

"Jo men jag och Gustav har varit goda vänner ett par år nu".

"Najs" slank det ur mig utan förklaring.

Gustav och Maria hade bröllop om 40 minuter, så det var en aning stressigt. Det blev tyst en stund. Solens vackra ljus lös upp den låga kullen vi satt på.

"Johan Rosenström, jag har alltid gillat det namnet", fick Anders ur sig efter en minus tystnad.

"Tack, det tycker jag med", sa jag som den självgoda jävel jag var.

"Vart bor dudå? Vad jobbar du med och så?", frågade Anders nyfiket.

"Jo jag bor inne på söder och jobbar på Biltema"

"Trevligt", svarade han.

"Jag har ett par kakor inne i bilen, du skulle kunna hämta dom", föreslog Anders.

"Aa", sa jag och gick upp från kullen.

Väl framme till bilen sträckte jag handen mot handskfacket.

Jag frös, stod blixstill bredvid bilen. Vapnets blanka ovansida reflekterade den starka solen rakt in i mina ögon.

"Hittade du kakorna?", ropade han.

"Aa", ropade jag tillbaka.

Jag försökte låta normal, men det var ganska svårt när jag nu hade en klump i magen av oro och lite nervositet. Med ett försök till att lugna ner mig själv tänkte jag att den bara var till självförsvar. Jag grabbade tag i kakpaketet och gick lite fumligt till kullen. Skulle jag ringa polisen? Ett flertal tankar snurrade runt i mitt huvud.

"Är allt okej?", frågade han.

"Ja", ljög jag.

Det var inte en vattenpistol inte, den var riktig. Vad för slags pistol det var hade jag ingen aning om. Ingen revolver eller liknande. Någonting mer modernt. Jag var inte så vapenkunnig. Den var hård i min ficka. Jag hade tagit den. I ren och skär panik hade jag tagit Anders pistol och stoppat den i min jackficka. Den skav mig irriterande i sidan. Mitt hjärta bultade snabbt, lika snabbt som hjul på sportbilar roterar.

Vad in i helvete skulle han med en pistol till? Vem skulle han skjuta, någon han kände, familj eller

släktmedlem, sig själv? Jag tittade på honom. Han var ganska normalt byggd, och lång. Runt 1 och 90 typ.

"Det är en vacker dag", sa vapeninnehavaren bredvid mig.

"Jo, den är mycket vacker", svarade jag.

Hans långa fingrar svepte bort svetten på hans blanka panna. Han kanske var mördare, var med i något gäng? Jag iakttog honom intensivt, från topp till tå.

Varför jag tittade på honom så mycket var underligt, som om jag försökte se på hans klädstil om han var kapabel till att sätta en kula i någon.

"Har du någon flickvän? Eller pojkvän?", frågade Anders, med de två sista orden lite ihopbitet, som om det var skämmigt att säga.

"Jag har en flickvän, hon heter Lina. Hon kunde tyvärr inte komma idag, även fast hon ville", svarade jag.

Jag såg framför mig hur hans hand omfamnade pistolen och tryckte på avtryckaren. Men vem sköt han? Det var det mest krångliga i det här scenariot, vem fan skulle han skjuta?

"Aa ok", svarade Anders.

Jag ställde mig upp, svängde lite på armarna och benen. Bara för att få ut lite av nervositeten. Varför in i helvete tog jag den där jävla pistolen? Jag gick framåt ett par steg för att kunna blicka ut över landsvägen och se eller försöka höra om våran lift var i närheten. Men halvvägs ut på vägen

gick det fel, väldigt fel. Jag trampade snett och föll pladask på magen, då föll pistolen ut ur min jackficka och vidare rakt ut på landsvägen. Det blev helt tyst. Jag fick ögonkontakt med Anders. Vi stirrade varandra rakt in i ögonen i flera sekunder. Jag kunde inte röra på mig, det var omöjligt. Hur mycket jag än försökte.

Helt plötsligt så ställde han sig upp hastigt och började springa rakt mot pistolen i all sin fart. I

samma nanosekund gjorde även jag det. Han var förvånansvärt snabb. Efter mindre än en sekund var vi bara ett fåtal meter ifrån den handhållna mordmaskinen. Vi slängde oss dykandes mot den samtidigt och landade rakt på varandra. Hela hans kroppsvikt slog emot min, det gjorde ont. Han började försöka brotta ner mig men jag gjorde så mycket motstånd som jag bara kunde. Jag fick ett fast tag om hans svingande knytnävar och slängde honom bredvid mig så att det dunsade. Jag

snurrade runt för att få tag i skjutvapnet, men det fanns inget där. Anders skrattade ett sådant där ondskefullt film-skratt medans han borstade av smuts från sin

finklädsl. Skrattet skar rakt igenom märg och ben, det var obehagligt. Han hade ett hårt grepp om pistolen. Jag tänkte på hur ont det skulle göra att dö.

"Så du hittade min lilla leksak", sa Anders.

"Vad ska du göra med den? Vem ska du skjuta?", stammade jag medans jag kravlade mig bort från honom.

Han började skratta, "Aha, så du vill veta vem som ska bli skjuten", svarade Anders finurligt.

Som om han var något jäkla evil-mastermind som snart skulle avslöja sin ondskefulla plan.

"Ja först kommer tyvärr du behöva bli skjuten så att du inte säger till någon, men meningen var att skjuta Maria"

Maria? Varför skulle han skjuta Maria?

"Varför ska du skjuta Maria?", frågade jag, rädd som aldrig förr.

Anders blev stum, som om han behövde tänka efter. Efter någon sekund öppnade han munnen.

"Maria har varit otrogen mot Anders bakom hans rygg, så det fanskapet ska få vad hon förtjänar".

Va? Har hon? Mitt huvud blev fyllt med tankar om varför och när.

Den skrämmande psykopaten framför mig sänkte sakta sin pistol tills den siktade på mitt huvud.

"Jag vill inte skjuta dig, vi har ju haft trevligt de senaste 20 minuterna eller så. Det är verkligen förjävligt när bra män dör", sa Anders.

"Vi hade ju kunnat bonda på bröllopet och så också, men men", fick han även ur sig uppföljt med ett skräckinjagande flin.

"Har du några sista ord?", frågade han.

Jag var tyst. Min hand fick tag på en sten med storleken av en golfboll.

"Nähä, var tyst då", sa Anders irriterat.

"Det finns tydligen 4 kulor i den här. Har jag redan avlossat 2 skott? Aja, tiden går snabbt när man har kul", sa Anders med ett skratt.

Det var det läskigaste jag någonsin hört någon säga.

"Men snart är det bara tre".

Jag fick en förlamande panik inombords. Jag skulle kunna dö nu. Hade jag verkligen sagt allt jag ville, gjort allt jag ville? I samma sekund som han började föra fingret mot avtryckaren drämde jag stenen i hans mage. Han stapplade bakåt, föll

ihop och släppte pistolen, jag kom snabbt upp på mina ben och slet åt mig pistolen från vägen. Jag märkte nu att min axel gjorde ont från actionfilms dykningen jag gjorde mot pistolen tidigare. Jag siktade pistolen mot hans huvud.

"Gör fan inget häftigt nu, personerna som ska plocka upp oss om en stund får ta hit polis", sa jag självsäkert men ändå hur jävla nervöst som helst.

Anders höll käft medans han gnuggade sin mage, han kanske kände sig besegrad. Jag såg en plånbok liggandes bredvid mina fötter.

"Är den här din?", sa jag och plockade upp den.

"Hörru, rör fan inte den där", röt Anders.

"Ta det lugnt, jag ska bara titta", sa jag.

Jag öppnade upp den med vänsterhanden samtidigt som jag siktade på Anders med högerhanden.

Det var en ganska normal plånbok, lite sedlar, några kreditkort. Det fanns ett foto också, ett foto på, Gustav? Med ett stort rött hjärta runt sig.

Helt plötsligt fick jag ihop allt, som världens jäkla Sherlock Holmes.

"Du är kär i Gustav. Men dina känslor blev inte besvarade. Han var kär i Maria istället. Det gillade inte du, inte alls, du ville ha Gustav för dig själv. Och för att få det tänkte du att det smartaste alternativet var döda Maria"

Anders tittade upp på mig.

Han ställde sig upp på svaga ben.

"Ingen skulle få reda på det här, någonsin"

Anders vände ryggen mot mig.

"Nu är det så att jag hellre dör, än är med om att detta avslöjas rakt framför Gustav"

I en snabb rörelse drog han till sig pistolen från min hand och satte den mot sin tinning.

"Hejdå Johan, Hälsa Gustav", var dom sista orden hans läppar yttrade.

Pang! Lät det. Ljudet studsade runt i skogen och skrämde iväg alla fåglar. Jag hörde en bil närma sig runt knuten. Stappandes tog jag mig fram till Anders bil. Mina ögon blickade ut över gräset framför mig. Jag spydde över vägkanten. De två männen slog upp bildörren och sprang ut mot den döda mannen bakom mig. Jag började gråta medan "Hejdå Johan" eka-de i mina öron.

Novell 2

Max

Det är sent på lördagskvällen och Shawn sitter och slötittar på tv i vardagsrummet i sin nya soffa han precis monterat ihop. Han hade nästan somnat helt utmattad - men nöjd. Igår när han kom hem från jobbet gick han in på nätet på Furniture Box och blev helt frälst i en orange retrosoffa. När han vaknade hade soffan redan levererats och stod utanför porten....Hela förmiddagen hade gått åt att röja, åka till tippen städa bära montera skruva. Plötsligt börjar inbrottslarmet tjuta.

Shawns hund reagerar snabbt och skäller högt från rummet bredvid. Därefter följer tre hårda bankningar på ytterdörren – BAM, BAM, BAM-

Sen.....helt tyst.

Katten smyger tyst in i rummet och hoppar upp i Shawns knä.

Shawn stänger av volymen på tv:n med fjärrkontrollen som han tack och lov hade under sig i soffan så han snabbt kunde sätta LG:n på mute. Han försöker lyssna efter sin hund – varför skäller han inte längre? Tankarna snabbspolar upp dagen då han fick sin valp Max , glädjen , lyckan, kärleken....

Efter några minuter hör Shawn Max skälla högt för att sedan bli tystare och tystare, han kan inte minnas att han någonsin

gjort så, ljuden verkar inte längre komma inifrån huset utan långt utifrån. Katten jamar tyst och skakar av rädsla. Shawn är paralyserad av rädsla, vad är det som pågår?

Sekunden därpå krossas rutan i vardagsrummet glasbitar flyger, en sten landar på golvet framför hans fötter. Hans händer darrar som asplöv när han som i en skräckfilm sakta böjer sig ner för att plocka upp den. Sekunderna känns oändliga. Det sitter en lapp som är fasttejpad med orange tejp. Han tar upp stenen och vänder på den långsamt. Med svart bläck och darrig stil står det : Max är vår, . Han tittar på katten som fräser och blänger tillbaka. Katten heter Sotis som faktiskt blev sotis när Max flyttade in. Plötsligt börjar Sotis prata och säga: ”kommer du ihåg när jag var kattunge och jag sov i din säng, då var det bara du och jag Shawn, kommer du ihåg?, det gör jag. Vi var bästa vänner du och jag, vi sov tillsammans varje kväll, du vet inte det känns nu när du bara leker med Max, stänger dörren och låter bara han sova i din säng”. Shawn försöker få fram några ord men det går inte, han är som förstummad. Sotis hoppar upp på bordet och visslar på sina kompisar som har hjälpt honom kidnappa Max. Stora skuggor närmar sig från flera håll. Vad är det för vänner Sotis har. Jag försöker skrika till Sotis – förlåt mig – Du är och kommer alltid att vara mitt första älskade husdjur, jag lovar att jag kommer att låta dit sova i min säng. Shawn känner att benen reser sig upp och armarna sträcker sig efter Sotis. Ögonen är fulla med tårar när han närmar sig hans mjuka varma päls. Sotis börjar spinna, slutar prata som en människa och de somnar tillsammans som när han var kattunge.

Shawn vaknar av att Max slickar honom i ansiktet. Han hade haft en mardröm om en talande katt som hade ett kidnappargång som hade tagit Max, hans huskeyvalp.

Han kände sig både glad och ledsen eftersom han förstod att han gjort Sotis ledsen men glad att drömmen inte varade längre. Shawn vände och vred på sig i sin nya orangea retrosoffa. Han hade somnat av utmattning och drömt. Han reste sig upp men då fastnade hans blick på golvet. Stenen med den orangea lappen låg där. Samtidigt skäller Max från andra rummet där han blivit inlåst på kvällen av misstag.

Solen skiner, det är morgon. Shawn börjar sakta stiga upp och går långsamt till köket. Han och gör en stark espresso. Hans katt Sotis kommer och hoppar upp på diskbänken. Shawn pussar honom på nosen. De tittar på varandra. Han rostar sina två mackor som vanligt. Stenen med den orangea lappen ställer han på öppna spisen för att den ska påminna honom att man inte får glömma sina gamla vänner även om man får nya. Han tar med Sotis och går och tar kopplet för att gå ut på morgonpromenad med Max, det går tillsammans alla tre.

Novell 3

Rastplatsen vid avfarten till vänster

Det var en gång, en by, en svamp by. En by där svamparna bara var 2 äpplen höga och väger 8 kg. Just här bor en ovanligt lång svamp som heter Quos. Han är 35 cm lång och 10 cm i midjan, han väger 9 och ett halvt kilo. han kan kallas King Of The Mushrooms.

Den här lilla byn har en riksstad, en polis station, en brand station, ett sjukhus och ett slott där Quos bor i (inte så jätte märkvärdigt).

Staden luktar svamp och ligger i ett träsk, så det är ganska fuktigt där vid rastplatsen. Ibland kommer mumpsimuser (bilar) kommande på vägen och stänker vatten upp på fönsterblänket vid Quos fönster.

Den här dan ska Krypton (en liten leopard som står på två ben) komma och besöka svampbyn. Han brukar bli kallad molekylén för att han är så kort. Oftast är han sur. Varenda gång han kommer och hälsar på så retas han men det gillar ju inte Quos. Han är president i landet Rastplatsen. Han är 5 cm lång och 2 cm bred, ni fattar han är kort, han väger bara 0,05 kilo.

Den långa mupsimusen kommer på den blöta vägen som en kändis som åker i en limousin och mupsimusen är lika stor som en sko. Krypton kliver ut ur mupsimusen och alla gapar.

Han har en ost i handen. Han visste antagligen inte att alla svampar i denna by hatar ost.

Det är för att Quos är allergisk.

- Hallå hallå, Sa Quos

- Tja. Du sköter dig va?, Sa Krypton

- Jag antar det, sa Quos och käkade sin gröt

- Bra. Du får en ost för att du sköter hela byn själv, Sa Krypton

- Tack. fast du vet ju att jag är allergisk, Sa Quos

- Åh juste jag glömde, sa Krypton retfullt

Quos gick fram till krypton och sa:

Nästa dag

Quos vaknar i sitt slott. Det första han ser är krypton som står utanför fönstret och käkar gröt!

Inte okej, tycker Quos.

Quos bestämmer sig för att slänga ut krypton ur den lilla staden.

Quos tar fram en skål och börjar kaka gröt med Marijuana så att han får lite energi. Han går ut och säger att krypton ska åka hem.

Nästa dag sitter Krypton i mupsimusen och läser sin tidning.
Han planerar att göra revenge mot Quos

Quos är bara 13 år gammal men vet att krypton kommer göra revenge.

På efter middagen hör Quos en smäll och bordet han satt och läste tidningen vid åkte upp i luften som en raket. Han kollar ut ur fönstret och ser Krypton med en bomb och en tändsticka han tar bomben och tänder den med tändstickan och kastar den mot Quos. Hela byn brinner och är helt förstörd. Den här sekunden där Krypton kastade bomben kändes som 1 minut. En Flashback om allt som hänt.

BOM!!!

374 minuter senare vaknar Quos i svampsjukhuset. Han är förlamad i båda Benen och armarna.

Han hör ett elakt skratt med en pipig röst och en figur kommer gående ungefär 5cm hög 2 cm bred och väger kanske 0,05kg sen blir allt svart.

The Quinn

Han gick långsamt in till sjukhuset. Vakterna höll hårt i hans händer och han visste att det inte fanns något att göra åt saken, nu var han fast. Dock visste han inte att om bara några minuter skulle han se sitt livskärlek framför sig, Harleen. Han såg en blek lång tjej med blont långt vågigt hår, glasögon, en vit rock och klackskor gå framför honom. Han kände direkt att det var något med henne, något som fick hans hjärta att stanna. Han gick in till rummet, där satt hon. Och han hörde hennes ljusa vackra röst säga:

- James Newton?
- Jaa.. viskade han läskigt.

Han visste redan då att han gillade henne. Men hans hjärna sa nej, och hans hjärna sa "fokusera på annat" men hans hjärta sa att följa sin känsla, men denna gång valde han att lita på hjärnan.

Men nu kunde han inte tänka längre, då han hörde hennes röst säga:

- Hej! Jag heter Harleen och ska vara din assistent här på sjukhuset.

Han nickade mot henne och log med alla hans silverfärgade tänder.

- Okej, sa hon och log.

Hennes fina tänder och ögon gjorde att det blev svårare för honom att styras av hjärnan, men den här gången klarade han det.

Hon nickade mot vakterna som gick ut ur rummet, och där satt de, Harleen och Joker.

- Så, Joker, varför kommer det sig att du är här? frågade hon och hennes blonda bleka hår fladdrade från fläkten på bordet.
- Ja du, sa han med en suck. Jag antar att jag är lite för galen ibland.
- Det behöver inte vara dåligt att vara galen, men ibland går det för långt, sa hon och gjorde en skyldig blick.

Han kände på sig att Harleen egentligen kunde vara som honom, galen och vild, och orädd. Då skulle de ha varandra och aldrig bli ensamma, det var ju rätt svårt att bekämpa Batman och Robin utan en partner, så det sku...

Mer hann han inte tänka innan Harleen avbröt honom.

- Joker, är du där? frågade hon skrattfullt.
- Ja, var trodde du att jag var? Att jag hade rymt härifrån och tagit en bil hem? sa han irriterat.
- Nej det förstås.. han hörde att hon hade gråten i halsen, men snälla! Behövde hon vara så känslig?

Han behövde göra något åt det här, och han visste vad, något som skulle göra henne ännu mer galen, och vild och orädd. Han behövde bara vänta tills hon litade på honom.

De pratade en stund och efter ett tag kom vakterna in, det var mat, han ville inte och han kände sig som en tönt när han satt vid matbordet och tryckte i sig bönor.

Efter maten gick han in på sitt rum. Det fanns två våningssängar bredvid varann och i mitten fanns det en matta och ett fönster med galler, det var kallt i rummet och för stunden var alla och åt, men han smet ut för att tänka.

Han tänkte på hur det skulle bli med Harleen och på hans framtid, och han visste att hon kunde bli galen, som honom, det behövdes bara lite förtroende och fix.

Personalen kom och hämtade honom och de förde honom till rummet där han pratade med Harleen tidigare idag. Och där satt hon, med sina stora havsblåa ögon, hennes vita långa hår, och de där söta glasögonen, och den förstora vita rocken. Hon log mot honom och han försökte dölja sina känslor, så han ignorerade bara henne. Men han ångrade sig direkt, för han insåg att han skulle behöva en partner när han rånade banker och andra galna saker, så han log lite snabbt mot henne. Nu behövde han bara bygga upp ett förtroende så att han kunde fixa henne.

- Hej igen Mr J, sa hon.
- Hej Harleen, sa han och log.

- Så nu tänkte vi prata om dina problem, sa hon och tittade ner i en tjock pärm, där det fanns en flik som hette Mr. J och ett hjärta efter, han tittade på det och hon täckte snabbt sin hand över.

- Ja hehe, jag brukar ha hjärtan för att komma ihåg vilken passie... hann hon säga, men han avbröt henne.

- Det var fint av dig, sa han och log läskigt.

Hon blev röd om kinderna och tittade ner i marken.

- Så, vad är det som gör att du blir såhär, galen alltså, Mr J? frågade hon.

Han kände att det var som att han hade en stendörr med lås på och att när hon frågade frågan var det som att låsa upp dörren, och inuti låg hans brustna, smutsiga och trasiga hjärta. Han visste inte hur han skulle hantera det, för aldrig någon sin hade någon varit så personlig mot honom, förutom när hans mamma gick bort, vilket var när han bara var 5 år.

Han kände hur tårarna letade sig fram ur ögonen, och han blev så stressad att den enda lösningen han kom på var att bli arg på Harleen.

- Hallå? frågade Harleen.

- Jag vet väl inte vad jag ska svara! skrek han nästan. Jag mår aldrig dåligt och har aldrig gjort!

- Det är klart att du gjort någon gång, sa hon. Men det behöver ju inte vara något stort.

Han insåg att hon hade rätt, hon var smart. Och hon kunde grejer.

De pratade om massa grejer och till slut märkte han att de pratade i 2 timmar.

Vakterna kom in i rummet och grabbade tag i hans armar.

- Följ med oss, sa de samtidigt.

Han svarade inte, men hans tunna armar höll på att brytas vilket gjorde att han reagerade.

- SLÄPP! skrek han, och hans silvertänder glänste i ljuset från de små fönstren med galler.

Han såg hennes fina ansikte och hennes vackra hår, men hon kunde inte göra något.

Till slut satte de ner honom i hans rum. Och om det var såhär han skulle bli värd varje gång till rummet, behövde han så kallat "fixa" Harleen så att de kunde rymma härifrån, och det var då han visste att hon var den rätta.

Novell 5

The Quinn 2

Hon hade gått in på jobbet som om de vore en helt vanlig dag då hon inte visste om den nya patienten som skulle förändra hela hennes liv.

Hon gick genom dörren med sin vita rock och de fulaste glassögonen, hennes vita hår fladdrade medans hon gick in i rummet.

Hon var blek, där hon bodde var det alltid kallt. Harley Quin kallades hon för men hon hette egentligen Harleen Quinzel

Hon satta sig ner på stolen och tittade noggrant på hennes nya patient.

Han var blek med grönt hår och med det läskigaste leendet hon någonsin hade sett, han kallade sig själv för Jokern.

Hon visste vid första ögonkastet att de var något speciellt med honom.

Ja, hon jobbade på ett hem för psykiskt sjuka människor men han var speciell på ett annat sätt.

Hon lät honom gå in i matsalen och äta efter ungefär en timmes samtal.

Hon satt kvar och tänkte på vad som hade hänt.

Hon kunde väl inte bli kär i en patient.? Nej de skulle inte få hända.

Efter ett tag kom han in igen, hon berättade att han måste öppna upp sig själv om sina problem.

De satt nästan två timmar och pratade.

Hon var distraherad av hans hår men höll det fortfarande professionellt.

Han berättade om hans tragiska barndom och hur hans röster försökte övertala honom till en massa grejer han egentligen visste var fel.

När Harleen hade slutat gick hon hem.

Påvägen hem gick hon igenom den mörka skogen som hon alltid brukade vara rädd för att gå igenom men den dagen hade hon annat i tankarna.

När Harleen hade kommit hem var hon så trött att hon somnade direkt.

När hon vaknade kollade hon på klockan och märkte att hon hade försovit sig, hon hade redan börjat för 20 minuter sedan!

Hon skyndade sig att göra sig i ordning och sprang till jobbet.

När hon kom dit hade Jokern som han kallade sig själv suttit och väntat på henne.

Hon tyckte det var lite gulligt, att han hade suttit där och väntat på henne men sen kom hon ju på att han måste ju de eftersom att han är en patient.

- Ursäkta att jag kommer så sent jag försov mig, ursäktade hon sig med.

När de hade suttit och pratat märkte hon att de var något anorlunda med honom, kanske var det för hur han hade kollat på henne eller så var det hon som hade inbillade sig.

Några dagar senare blev de helg, åh som hon hade längtat!

Redo för att gå och möta en kompis hör hon hur de knackar på dörren.

Hon gick till dörren och kollade vem de var.

När hon såg att de var Jokern blev hon förvånad. Hur skulle han kunnat åkt hit? Och sen slår de henne, han måste ha rymt.

Hon öppnade dörren och frågar vad han gjorde där.

- Vi måste prata, sa Jokern med den där blicken igen.
- Om vadå? frågade Harleen
- Jag gillar dig, sa Jokern medans han tittade ner i marken.

De kom som en chock för henne, vad skulle hon svara? Efter ett par minuter av pinsam tystnad så visste hon vad hon skulle svara.

- Jag gillar dig också, berättade hon

Jokern kollade upp på henne, de blev tyst igen.

De bestämde sig för att lyda deras hjärtan och inte bry sig om vad de andra tycker.

Men vad hon inte visste då var att Jokern hade andra planer.

Jokern ville att hon skulle följa med honom, han sa att han ville lita på henne mer.

De åkte till ett labb tillsammans, han bad henne att lägga sig ner på en labb stol. Såklart gjorde hon som han hade sagt då hon litade på honom.

Han spände fast henne och gav henne elchockar i huvudet.

När hon hade vaknat var hon helt förändrad.

Det var här folk började kalla henne för Harley Queen istället för Harleen Quinzel.

Hon slutade på sitt jobb och Jokern och Harley blev som besatta av varandra.

Hon klippte sitt hår axel långt och hade alltid håret upp satt i två toffsar, ena toffsen var blå i topparna och andra var röd i topparna,

Hon hade börjat med en ny stil och var helt galen.

Jokern tog Harley till ett ställe där de hade två jätte stora poolar som var helt fulla med kemikalier.

Det fanns en trappa upp från kemikalie poolarna där man även kunde stå, det var som en liten platta högt åvanför kemikaljena.

De hade gått upp till den lilla plattan.

Harley kollade djupt in i Jokerns ögon.

- på tre så hoppar vi, eller litar du inte på mig? sa Jokern
- Jo de är så klart jag gör, sa Harley
- 1, räknade Jokern ner.

Harley kollade på Jokern och flinade.

- 2
- 3! skrek Jokern

De höl i varandras händer och hoppade tillsammans ner i kemikalje burkarna.

Där tog allt slut.

Novell 6

Black sun

Det stora slagskeppet kastar en kuslig skugga över staden av ruiner, likt ett moln över en äng. De vrålande motorerna sprutar ut lila eld. 9km i längd och 3km i bredd. Det rymmer över 70 000 soldater, 2000 jagare och 300 stridsrobotar. Det är ut-sänt för att övervaka den dagliga avrättningen. Azra står som en utav trettio andra soldater på marken. Hon vill verkligen inte skjuta mannen som sitter på knä framför henne. Han tvingades antagligen till det brott som han nu har dömts för. Men Azra som en anonym bödel och soldat har inget att säga mot regimen. Denna korrupta regim som bara bryr sig om de helades överlevnad och välmående. De helade är bara 2% av befolkningen. Alla andra är muteringar men de flesta är bara inre muterade. Skotten ljuder över torget. President Rain var den som inrättade avrättningen för att skrämja folket. Hans leende och kritvita flottiga hår. Han tror att alla tror på hans ord. Hans ord som han yttrar på tv-skärmarna i varje kvarter. Han har inte ens mod att möta folket.

Azra måste ut. Utanför murarna. Hon klarar inte mer dödande för Tellus stat. Men ingen klarar sig ut levande. Det är kanske också en lögn. Men om hon kommer ut så är det sönderbombade och muterade landskapet utanför murarna och teslorna inte lätt att överleva i. Men hon måste ut! Soldatakademin är väldigt strikt men det finns en timme när soldaterna får lite fri-

tid. Azra går till matsalen och plockar på sig mat för flykten. De blåa pillren smakar som suddgummi.

-Vart ska du?

Frågan kommer från Tael, Azras vän.

-Vad menar du?, säger Azra oskyldigt.

-Jag vet att du aldrig har gillat maten här, säger Tael.

-Visst, men jag vill inte dra in dig i detta, säger Azra, för det vill hon inte.

-Lyssna nu! Jag har alltid velat fly, men jag vill ha med dig. Du vet att du är den enda familj jag har

kvar, säger han och det ser ut som om han blev sårad.

Azra är fortfarande osäker på om hon vill ha med Tael när hon smyger sig in i hangaren på

soldatakademin. Hon har inte vågat släppa in någon i hennes liv sen hennes familj dog. De har på

sig sina skyddsrustningar med mörkerseende inbyggd i hjälmen. De går fram till soldaten som vaktar skeppen. Azra tittar på soldatens nummer: 2F5L-5XG. Azras hjärta tar två extra skutt och stannar sedan i två sekunder. Det är Philip! Han är Azras och Taels kommandör. Hur ska man säga

han är lite extrem när det gäller Tellus stat och militär.

-Vad gäller det?, säger Philip genom hjälmen.

Den har en röstförvrängare så att ingen ska veta vem det är.
Men man kan höra hans stränga röst
ändå.

-Vi har fått order att byta av dig.

Azra börjar bli nervös. Hon vrider och vänder på fötterna och svettas inne i hjälmen.

-Jag har inte fått några sådana order, säger Philip.

Azra kan känna genom hjälmen hur misstänksam han är.

-Vem är det som har gett de orderna?, säger Philip misstänksamt.

-Eehm... ,säger Tael och hoppar sedan på Philip. Tael slår så hårt att Philips visir får sprickor.

Azra vet inte vad hon ska göra. Hon kan inte inte skjuta för då skulle hon kunna träffa Tael.

-Starta skeppet!, skriker Tael. Philip tar Taels arm och slänger honom över axeln. Azra springer upp i skeppet och trycker på alla knappar. Cockpiten lyser upp och hon springer ut bara för att se att

Philip springer ut ur hangaren och att Tael står och torkar av sin näsa.

-Är du okej?, frågar Azra.

-Ja! Nu måste vi härifrån!

De springer upp i skeppet och Azra sätter sig på skytteplatsen. Skeppets motorer vrålar och de skjuter iväg ur hangaren. De flyger över staden och Azra tänker på alla minnen hon har haft i staden. Dåliga och bra.

Hon avbryts av en explosion. Skeppet skakar.

- De är redan efter oss!, skriker Tael.

En jagare flyger förbi Azras fönster. Hon skjuter efter det och lyckas träffa det i vingen. Det

störtdyker och börjar brinna. Vinsten blir inte lång för snart har man fotsteg på skeppets tak.

- Stridrobotar!, skriker Azra.

Det hemska ljudet av metall som rivs mot metall fyller skeppet.

- De river ett hål i skeppet!, ropar Tael.

Plötsligt hörs en duns och Tael drar ner Azra under kontrollpanelen. De sitter tysta som möss

medan robotarna kommer in i rummet. De skannar efter värme i rummet. Azra vet att de inte kan gömma sig. Hon vet att robotarna kommer hitta de.

Azra sträcker sig efter geväret som ligger under pilotsittsen.

- Vad gör du?, viskar Tael.

- De kommer att hitta oss!

Den stora roboten måste ha hört de eftersom den sträcker sina långa tentackelarmar mot Tael och

Azra. Azra får tag i geväret och skjuter av armen från roboten. Tael och Azra kastar sig ut från kontrollpanelen. Tael tar det andra geväret och skjuter roboten i huvudet. Den faller till marken.

Den andra roboten slår honom i bakhuvudet och han faller medvetslös.

- Tael!, skriker Azra.

Är han död? Kommer Azra att klara mig för att se honom vakna? Frågorna flyger genom Azras huvud.

Roboten rycker geväret är Azras hand och börjar skjuta efter henne. Hon kastar sig bort och tar ett järnrör som ligger på skeppets golv med allt annat bråte. Hon hoppar på roboten och kör in röret i

robotens öga. Det gnistrar till och en metallisk röst säger: Självförstörning om 30 sekunder.

Azras hjärta bultar som om det ville ut ur bröstet. Hon tar tag i Taels livlösa arm.

- 20 sekunder!

Hon drar honom bort från roboten. Men han är för tung.

- 10 sekunder!

Hennes skador svider när hon puttar in honom under kontrollpanelen.

- 5 sekunder!

Hon kryper ihop under panelen.

- 3 sekunder!

Hon kryper närmare Tael och viskar i hans öra: Du är min familj med!

-1 sekund!

Skeppets kockpitt exploderar och Azras öron ringer och det svartnar för hennes ögon.

Ett vitt ljus bländar Azra. Hon kisar med ögonen. Efter någon minut så vänjer hon sig till ljuset. Hon

är i en sjukhussäng. Hon märker att hon har en massor med sladdar kopplad till sig. Hon försöker ta av de men hennes armar gör för ont. Tankar flyger genom hennes huvud. Var är jag? Är jag

död? Klarade Tael sig?

Hon får snart svar på frågorna.

Tael kommer in i rummet. Han har bandage runt armen men annars ser han ut att vara okej.

- Var är vi?, frågar Azra innan Tael hinner säga någonting.

- Vi är säkra, säger han och ler.

- Jag vet inte om jag klarar att ta del i den här striden. Jag menar jag förlorade ju nästan dig!,

säger hon med en gäll röst.

Han tittar på Azra som om han bedömer om hon talar sanning.

- Jag vet att den här striden är svår för dig. Speciellt efter att du förlorade din familj!, säger han och

omfamnar Azra

- Jag är glad att du lever, säger Azra och blir tårögd.

- Jag är glad att du lever också, viskar Tael.

Han släpper Azra och säger:

- Vi kan inte låta oss bli besegrade av de som är drivna av hat!
Vi kan inte bli besegrade av de som vill döda för att få makt!
Vi måste fortsätta att slåss och ge folk hopp om en bättre framtid.

Azra förstår då att hon har honom och att de kommer att överleva!

Novell 7

Mobbaren

Klassen tystnade. Joel stelnade till, tittade förskräckt på Elvin.

Det fick inte vara sant! Men jo, där stod han, och såg på sin nya klass.

Mobbandet hade hållt på ett tag nu och Joel var verkligen trött på det, han ville att nåt skulle ändras, att han bara kom ifrån Elvin.

"Hörru du Joel!" , skrek Elvin tvärt över klassrummet. Tystnaden spreds över rummet och blickar riktades mot Joel.

"Har du fuskat med läxan igen? Kopierat från Wikipedia?", sa Elvin.

De där onödiga kommentarerna. Det var inte direkt oväntat. Varje dag hade han nåt taskigt att säga, till Joel eller någon annan. Men det här var droppen, tänkte Joel. Han ville aldrig mer komma tillbaka till Elvin och den skolan.

Det var fredag. Sista lektionen var slut och alla elever var på väg hem. Joel gick ensamt på trottoaren med sin väska på ryggen, han tänkte på dagens SO lektion.

"Ska han aldrig sluta?, tänkte Joel.

Idag kände han sig ledsen. Han kände sig liten, nästan osynlig, iallafall på utsidan. För det Joel visste var han kände sig

som en helt annan person på insidan. Någon som var modig, snäll och en som en annan människa som bara väntade på att få visa sig. Men Joel kände sig så osäker och inte alls trygg i skolan.

Joel hade inga vänner direkt. Han kände sig ensam som ett borttappat barn.

"Hej Joel! Hur var det i skolan idag?", frågade mamma Annika när Joel kom hem.

"Dåligt..." , svarade Joel dystert, "Elvin skämde ut mig inför hela klassen, för nåt jag inte gjort... Jag vill inte tillbaka till den där skolan, aldrig!", fortsatte Joel.

"Det förstår jag gubben... Och det är klart vi måste lösa det." sa Annika.

Joels mamma var som som en bästa kompis till honom. För henne berättade han precis allt och hon förstod lika mycket.

"Kan jag inte bara byta skola?", frågade Joel tveksamt.

"Jo..." , svarade Annika, "Men då borde vi börja kolla på nya skolor."

Joel och Annika kollade runt på internet. Redan efter en timme hade de båda kommit fram till en skola de tyckte verkade bra.

"Mamma, jag vill verkligen inte tillbaka. Jag vill aldrig se Elvin igen.", förklarar Joel och tittar lite argt och ledset på hans mamma.

"Då tycker jag att vi åker till den nya skolan redan på måndag.", föreslår Annika.

"Bra.", mumlade Joel, ändå ganska glatt inombords.

Måndagsmorgonen kom och Annika hade pratat med rektorn på den nya skolan som hade sagt att det var helt okej att Joel kom och hälsade på.

De satt i bilen på väg till den nya skolan. Joel tänkte återigen att han aldrig mer skulle behöva se Elvin igen och hade tänkt den tanken med glädje många gånger nu. Han skulle försöka att visa en annan sida av sig själv nu.

När de var framme vid skolan fick Joel och Annika samma känsla. Det såg så stort ut, massor av barn lekte redan på skolgården fast än det var så tidigt på morgonen. Det hade hunnit blivit höst och löv i olika färger låg på marken som ett täcke.

"Men det här ser väl bra ut!", sa mamma Annika och tittade på sin son.

"Ja, vad som helst blir nog bättre än den gamla skolan.", fortsatte Joel.

De blev bemötta av rektorn som ledde Joel till hans nya klassrum.

Han fick sitta bredvid Bianca som verkade vara en snäll tjej.

Första lektionen gick bra och dagen rullade på. Men det var en sak läraren sa som Joel inte riktigt förstod. När Joel hade

satt sig på sin plats berättade läraren att klassen skulle få två nya elever, men att den andra skulle komma dagen efter. Joel undrade vem det skulle vara. Om det skulle va någon han kände eller om hen skulle vara lika ny som resten av klassen.

På lunchrasten var nästan hela klassen tillsammans, inklusive Joel. De spelade fotboll och det visade sig att Joel var rätt bra.

"Snyggt mål, Joel!", sa Pontus och gav honom en hige-five, "Du är ju grym på fotboll".

"Tack!", sa Joel med ett stort leende, "Du med!"

Klockan hade blivit rätt sent på kvällen men Annika och Joel satt fortfarande framför teven med tomma middagstallrikar på bordet framför dem.

"Hur var det idag då?", sa Annika

"Jättebra! Jag fick nya vänner direkt!", svarade Joel glatt.

"Va bra!", sa Annika.

Nästa dag åkte Joel buss till skolan. När han hoppade på bussen såg han någon som vinkade där bak. Han gick bak i bussen och tillslut såg han vem det var.

"Hej Joel! kom och sätt dig här"

"Hej Bianca!"

"Åker du alltid buss till skolan?", frågade Bianca när Joel satt sig.

"Det kommer jag nog börja gör nu", sa Joel som svar. "Men är det några andra som brukar ta den här bussen?"

Joel kollade sig omkring i bussen, ingen han kände igen iallafall.

"Nej, ingen förutom vi nu då.", sa Bianca.

Han kollade runt lite till. Där. Nästan längst fram i bussen satt det någon. Någon Joel kände igen.

Han var osäker på vem eftersom han bara såg personen bakifrån. Men han sa ingenting om det och fortsatte prata med Bianca.

Första lektionen var matte och stämningen va bra. Tillslut knackade det på dörren, det var rektorn.

"Hej, förlåt att jag stör men här är eran nya klasskamrat, Elvin", sa hon.

Det tystnade i rummet. Joel stelnade till, tittade nästan förskräckt på Elvin.

Det kunde inte vara sant! Tänkta Joel samtidigt som han kom på att det var Elvin han hade sett på bussen.

"Du kan sätta dig här längst fram", sa läraren och pekade på en tom stol bredvid en elev.

Elvin gick fram och satte sig. Än hade han inte sagt ett ord men Joel antog att Elvin snart skulle börja säga taskiga saker på den nya skolan också, troligen mobba Joel extra mycket.

Och Joel som nästan precis hade fått som en ny start. Vågat prata och skaffa vänner. Skulle Elvin förstöra allt nu?

På lunchen satt Joel, Meja, Bianca och Pelle vid samma bord. Elvin satt med några killar ett par bord bort.

"Hur tycker ni den nya killen verkar?", frågade Bianca och tittade på sina bordskamrater.

"Vet inte...", sa Pelle, "Han verkar nästan va lite skum".

"Märkte du inte att han kollade jättekonstigt på dig, Joel?", sa Meja och plötsligt kollade alla tre på honom.

Joel satt tyst och tänkte, skulle han kanske berätta? Det var nog lika bra.

"Jo... Han är anledningen till att jag bytte skola.", sa Joel.

"Va?! Vad har han gjort?", sa Bianca.

"Det var han som var mobbaren i klassen...", fortsatte Joel.

"Jag har ingen aning om varför han bytte skola och att han bytte till samma som jag förstår jag inte alls hur det gick till. Jag tror inte ens att han visste att jag skulle byta skola."

Alla satt tysta i några sekunder.

"Vi har aldrig haft någon mobbare eller inte ens någon som varit sådär jättetaskig.", sa Pelle.

"Det märks att ni alla är snälla och igår kändes det verkligen bra att komma till en ny klass!", sa Joel.

Ingen i den nya klassen visste särskilt mycket om Joel. De hade ingen aning om att bara för fyra dagar sen gick han i den värsta klassen och blev nedtryckt nästan varje dag.

Ingen kunde tro det eftersom Joel hade tagit ett stort steg och bara blivit som en helt ny person. Den nya klassen hade fått lära känna en helt annan person än den som blev retad av Elvin förut i den gamla skolan.

Veckan gick. Elvin hade ännu inte gjort nåt riktigt dumt. Faktiskt inget dumt alls. Kanske några blickar hit och dit, men det va ingenting mot förut. Det va nästan som om Elvin hade blivit en som ny person han också.

Joel trivdes ändå rätt bra, även fast Elvin fanns i klassen. De hade inte pratat med varandra. Men han retades inte alls längre, han var till och med rätt snäll mot andra och många var snälla mot honom.

Det var verkligen den bästa klassen men det var inte den bästa skolan direkt. Det fanns vissa i andra klasser som betedde sig likadant som Elvin gjorde förut, fast nästan värre.

Ny måndagsmorgon och en vecka hade gått för Joel. Det hade vart en väldigt bra första vecka i med den nya klassen och han hade börjat vänja sig.

"Kom Elvin, du kan sitta med oss.", sa Pelle när de var i slutet av matsalskön.

"Tack.", sa Elvin med ett litet leende på läpparna.

Alla var påväg till bordet de skulle sitta vid. Utan att se nåt hörde de andra en smäll och en tallrik som ramla i golvet.

"Men se dig för!!", skrek en stor kille i nian till Elvin.

"F fff förlåt, ddet va inte meningen!, stammade Elvin.

Alla i kön stannade till och tittade på dom.

Joel hade sätt allting. Det var nian som gick in i Elvin med flit.

"Idiot!", sa nian och knuffade ner Elvin på golvet.

"Va gör du!?", nästan ropade Joel och gick fram till Elvin och nian.

Eleven i nian stelnade till och tittade förvånat på Joel. Sedan gick han, utan att säga ett ord.

Joel sträckte fram en hand till Elvin som tog den tacksamt.

"Tack så jättemycket!", sa Elvin lite tyst så att bara de hörde det. "Och förlåt för allt dumt jag har gjort mot dig", nästan viskade Elvin.

"Jag kan förlåta dig, du verkar ha ändrats en hel del", sa Joel nästan lite förvånat.

Han trodde aldrig att han skulle säga det. Men någonting i honom sa tydligt att det aldrig va okej att mobba eller trycka ner någon, även om det var Elvin. Ingen förtjänade det.

Vad det värt det?

Mina händer darrade. Kniven låg på golvet. Den himmelsblåa mattan på golvet hade färgats röd. Vad skulle jag göra, skulle jag bara lämna honom där, skulle jag ringa polisen? Den svarta luggen ramlade ner från där den hängt bakom örat och täckte ena ögat. Jag satte den raka luggen bakom örat igen. Jag gick till badrummet och sköljde bort blodet från mina händer. Vattnet färgades rött och sköljdes sedan bort. Jag kollade mig i spegeln på toaletten, jag hade blod i den svarta luggen, jag försökte tvätta bort blodet som fastnat i håret. En tår rann ner för min kind, jag torkade bort den med baksidan av handen. Jag gick ut från badrummet och ut i hallen, tog på mig min svarta kappa och gick ut. Jag gick sakta, försökte hålla tillbaka tårarna. Jag vet att jag inte borde vara ledsen, men det var svårt. Tankarna gick som en tornado. Hela tiden tänkte jag på det som hänt. Var det fel det jag gjorde, borde jag inte ha gjort det, var det värt det.

Jag gick mot dagiset, det var ganska nära. Jag öppnade grinden och gick in. Elis satt på den

mörkblåa mattan på golvet och lekte med några i hans ålder. En av dom som jobbade på dagiset kom fram till mig, jag kände igen henne från tidigare.

"Ska du hämta Elis", frågade hon, det var rätt självklart.

"Ja", svarade jag bara kort.

"Okej, hälsa pappa då", sa hon glatt.

"Mm", mumlade jag.

Jag gick fram till Elis och sa åt honom att vi skulle gå. Han sa hejdå till sina kompisar och sedan gick vi.

Jag stannade mitt på torget med Elis i handen. Jag hade inte tänkt så här långt. Vad skulle vi göra nu. Vart skulle vi ta vägen, vi hade ingenstans att gå. Elis drog i min hand.

"Vad ska vi göra", frågade Elis.

"Inget vill du leka i parken", frågade jag för att få honom på andra tankar.

"Jaaaaaa jublade han", överlyckligt och sprang iväg mot parken.

Jag satte mig på en av dom grönmålade bänkarna i parken och kollade på när han klättrade upp i klätterställningen och åkte ner för den röda rutschkanan.

Han förtjänade inte det här. Han är så liten. Jag är inte säker på om jag borde berätta det. Jag vet inte hur. Vad ska jag säga. Vad ska jag göra. Vi har ingenstans att gå eller ta vägen. Vi har inget...

Vi hade inga släktingar och ingenstans att gå. Men först var vi tvungna att skaffa mat.

Klockan var runt 5 nu och vi hade inte ätit på länge. Vi gick till McDonalds. Jag hade lite pengar kvar i fickan från tidigare, men tillräckligt för att båda skulle äta sig mätta.

Jag tänkte mycket medan vi åt. Vart skulle vi ta vägen nu, vad ska vi göra nu. Vi kan inte gå till soc, vi vill inte hamna på nått soc-hem med nån adoptivfamilj. Vi vill bara vara älskade och omhändertagna. Men sen fick jag en idé.

När vi ätit upp reste vi oss och gick. Jag tog Elis i handen och började gå. Det här var ju tvunget att gå, det var ju vår enda chans, det fanns ingen annan lösning, ingen annan stans för oss att ta vägen, vi fick chansa och hoppas på det bästa..

Vi satte oss ner. Det bullrade dovt, lukten av kanelbullar spred sig i luften och jag började redan må illa av farten. Vi hade hittat två för tillfället lediga platser bredvid varandra som vi satt på. Närkontrollanten kom gick vi till toaletten och väntade tills hon gått förbi och sedan efter rätt lång tid gick vi ut och satte oss igen.

Jag vet inte hur det blev såhär. Allting gick så snabbt, det gick över en dag bara. Jag vet fortfarande inte om det var rätt, eller om det var det sämsta valet jag någonsin gjort och som kommer förfölja mig genom hela livet. Men jag vill att Elis ska vara lycklig, han förtjänar att vara lycklig.

Vi har aldrig haft det särskilt lätt i vår familj. Pappa och mamma bråkade ofta, pappa var värst. Han skrek alltid, Elis var alltid rädd för honom när han blev sådär arg, det var väldigt obehagligt och Elis blev alltid ledsen och orolig. Ofta gick det så

långt att pappa slog mamma, och i värsta fall oss också. Mamma hade ofta blåmärken och stora sår över kroppen, på armar, ben, höften efter hon blivit knuffad och ibland i ansiktet. Jag tror att folk fattade vad som hände, någon gång måste dom ha sett mammas stora sår eller så måste grannarna ha hört. Men ingen vågade riktigt ringa polisen. Ibland kom polisen av att dom fått anonyma samtal men mamma och pappa lyckades alltid hitta på bortförklaringar och anledningar till det som hänt. Det är klart att folk måste ha anat vad som pågick men polisen hittade aldrig tillräckligt med bevis och vittnen för att fastställa något.

Tillslut orkade mamma inte med det så hon åkte iväg, hon övergav mig och Elis med pappa.

Det var tre år sen och då var Elis bara 2 år gammal. Allt blev bara värre efter det. Jag fick ta hand om Elis helt själv och pappa gav sig på mig istället. Men jag vägrade överge Elis som mamma gjort. Jag skulle vara stark och jag skulle genomgå allt det för Elis skull, för att hans kulle slippa. Jag skulle aldrig överge honom. Elis blev 5 år och pappa började ge sig på honom nu också. Då bestämde jag mig för att det var stop. Han kunde ge sig på mig men aldrig att han skadade Elis. Jag bestämde mig för vad jag var tvungen att göra, det fanns bara en sak att göra och jag kan inte fatta att jag gjorde det, jag är en hemsk människa. Men han kommer aldrig att kunna röra Elis igen. Jag dödade min egen pappa...

Nu sitter vi på tåget på väg mot ""Södermalm"" där jag hört av våra gamla grannar och några i närheten att det var där mamma åkte för 3 år sen när hon övergav oss. Jag hoppas ba-

ra att hon vill ha oss.. Hon måste vilja ha oss, vi är hennes barn och nu kan vi äntligen vara en familj igen..Bara jag, Elis och mamma. Vi kommer äntligen kunna vara tillsammans och hon kommer ta hand om oss och älska oss över allt annat i hela världen... Vi kommer va en familj igen.

Novell 9

Den där rösten

Daniel sitter på golvet på en av skoltoaletterna. Stirrar på pillren som han håller i högra handen. Den svarta jackan som han alltid har på sig är nedstänkt med vatten och mjölk som dom där killarna kastade på honom i matsalen. Hans svarta glasögon är helt förstörda. Han har tårar i ögonen även fast han trodde att det inte gick att gråta mer. Sakta för han pillren till munnen och sveper dom. Han tittar sig själv i spegeln och vill nästan kräkas. Han börjar känna sig yr. Allt skakar runt om kring honom. Han börjar bli trött. Sen blir allt svart. Det sista han hör är hennes röst, hon skriker, det tar ett tag för honom att fatta vad hon skriker om. Han är liksom i sin egen värld nu.

Sen förstår han, hon skriker på hjälp.

Det är exakt 4 veckor sen det hände. Det där som han aldrig trodde skulle hända. Han är i skolan nu och dom Matte. Läraren mumlar om någonting men Daniel är för upptagen med att kolla ut genom fönstret. Räkna alla fåglar som flyger förbi. Men det viktigaste, inte möta någons blick. Plötsligt dras Daniel tillbaka in till verkligheten igen av att läraren säger åt alla eleverna att välja en klasskamrat man ska tydligen räkna i boken tillsammans. I såna här stunder saknar han henne som mest. Dom visste alltid att dom skulle välja varandra.

Han kommer på sig själv sitta å le. Några tjejer framför honom börjar fnissa och mumla något. Men Daniel orkar inte bry sig.

Han måste bara inte låta någon sätta sig bredvid honom. Så att han kan få arbeta själv.

Det har hållit på såhär varje vecka som har gått efter det som hände. Hon är dum i huvudet har han sagt för sig själv väldigt många gånger för att försöka få bort skuld känslorna. Men det slutar alltid med att han börjar gråta, Sådär barnsligt som hon aldrig skulle göra. Hon var så jävla tuff. Hon kunde klara allt. Eller det var iallafall vad han trodde.

Daniel har varit mobbad så länge han vet. Han brukade alltid gå in på toan och gråta. Men sen kom Evelina till klassen, då förändrades allt. Och nu efter 8 år har allt blivit som det var då. Allt har börjat om. Men den här gången, den här gången finns det ingen som kan hjälpa honom. Ingen som kommer till honom som en hjälte och räddar honom och sen försvinner. Den här gången måste han klara sig själv.

Skoldagen är slut det är regnigt ute och han måste bara ta sig förbi sista hindret innan han är i tryggheten. Han ska bara förbi dom där killarna, dom där killarna som är anledningen till att hon inte finns mer. Daniel måste pressa ihop sina tänder för att inte slå till en av dom. Istället går han bara rakt mellan dom. När han trodde att han hade kommit förbi ropade dom på honom. Han stannade snabbt. Alla killarna började skratta och började gå fram mot honom. När första killen hade kommit fram tog han tag i Daniels ryggsäck och slet ner den till marken. Öppnade dragkedjan och hällde ut allt i väskan ner i en vattenpöl. Daniel protesterade inte ens, så feg va han, han bara stod där och stirrade. Det skulle Evelina aldrig göra hon skulle bli så arg. Hon skulle slita tillbaka ryggsäcken och slå

till dom, eller säga något taskigt tillbaka. Men det skulle Daniel aldrig våga.

Daniel är hemma nu. Han sitter på golvet inne på toaletten. Han tänker tillbaka på den gången sexan när Evelina räddade honom. Den där gången när Daniel sprang så fort han kunde för att alla killarna i sexan var taskiga mot honom. Han tänker tillbaka på när han sprang in på toaletten och tog fram pillren ur fickan som han tagit från medicinskåpet. När han heller ut alla i handen. När han sveper alla pillren, Och den där känslan att bara försvinna bort från allt och bara va i sin egen värld. Just nu längtade han efter det. Han tänker på hur Evelina sprang in efter honom och skrek på hjälp, hur han inte kunde fatta vad hon skrek om först. Daniel märker att han gråter, allt som någonsin har varit bra i hans liv har precis försvunnit. Rösterna i huvudet fortsätter säga alla orden som han får höra hela tiden. Dom fortsätter säga till honom att ta ut burken med pillren ur medicinskåpet, av någon anledning gör Daniel precis som dom säger. Rösterna fortsätter, dom

säger åt honom att svälja alla pillren, han fortsätter göra som dom säger. Han kan inte styra det längre, det är som om någon har tagit över hans kropp.

Allt blir svart, den där känslan, han kan höra hennes röst igen, eller nej, rösten låter bekant men ändå inte. Rösterna i huvudet hade tagit över allt. Snart somnar jag tänkte han. Snart somnar jag.

Novell 10

Den enkla vägen

"Kom din lilla råtta" sa mannen, va vad menar han. "Thorsten vill ha sina jävla cash" han skrek så att bänkarna på perrongen skakade, vad i helvete menar han.

Allt började för ungefär 2 veckor sen det var en kall november morgon lika kall som en vecka

gammal piggelin. Jag var pank min tjej hade lämnat mig, jag hade inte råd att betala hyran till 5:an på Östermalm. Nämnade jag att jag förlorade mitt jobb. Ja det var ju min turvecka. Jag borde nog köpa en trisslott, men det fanns en lösning. Min kompis Daniel hade berättat om hans kompis Macke som jobbad för en kille som hette Thorsten han var någon typ av låglivs maffia ledare som gav ut lån på 50000kr. Jag kunde inte ta ett lån från banken för jag hade missat att betala tillbaka för många gånger. Så min plan var att ta ett lån och sen dra så fort jag kunde till Malmö och skaffa ett nytt liv där, jag bestämde mig efter två dagar av övervägande att göra det. Det var min enda chans vad skulle jag annars göra.

En vacker tisdags morgon när dimman låg lika tjock som filmjolk. Dagen innan hade jag blivit vräkt från lägenheten och jag var tvungen att checka in på det billigaste hotellet jag kunde hitta i Stockholms området. Och då bestämde jag mig för att ta första möjliga buss till Götgatan. Bredvid Seven eleven så fanns en dörr med siffrorna 200

som var deras gäng namn, det kom tydligen från deras rekord på flest mord på ett år, 200 stycken. Jag öppnade dörren sakta, den gav ifrån sig ett ljud som lät som naglar på svarta tavlan. När jag klev genom dörren så kände jag cigarett röken som ett slag i ansiktet. Det var ett litet rum två killarsom hade axlar bredare än en femåring framtands glugg och huvuden lika släta som ägg. Dom

stod bredvid en metall dörr med namnet Thorsten på en liten guld skylt.

– Vem söker du, sa mannen till höger.

– Thorsten, sa jag.

Mannen till höger pekade lite subtilt mot mig och mannen till vänster bad mig att ställa mig mot väggen. Han började att visitera mig. Det var tur att jag inte tog med mig min fickkniv som jag hade tänk när jag åkte.

– Han är ren, sa mannen.

Andra mannen öppnade dörren, jag gick in. Rummet var nästan helt mörk bortsett från en ljusslinga i ena hörnet.

– Hallå,sa jag.

– Bö, sa en någon.

-Jävlar, sa jag förvånat

-Käften, mumlade rösten.

Hela rummet tändes upp, framför mig var ett skrivbord vid bordet satt en man. Hans ansikte såg ut som något en 10 åring hade täljt på slöjden. Han hade ett ärr som gick rakt genom hans vänstra kind. Halva hans högra öra var borta och han hade ett ärr som sträckte sig mellan ögonbrynen ner till näsan.

- Är det du som är Thorsten, frågade jag.
- Nej jag är din mamma, sa han sarkastisk.
- Va?, sa jag förvirrat.
- Är du helt dum i huvudet?,sa han samtidigt som han tände på en cigg.
- Nej hur så,sa jag tyst.
- Klart att det är jag som är Thorsten. Vad vill du?,sa han
- Ok bra Jag skulle vilja ha ett lån på 50000kr,sa jag glatt
- Ok, sa han det ska vi kunna ordna,sa han

Han öppnade ett kassaskåp och tog ut en brun påse med pengar. Jag kunde se alla små bucklor i påsen av penga buntarna.

-Här har du,sa Thorsten

Jag nickade snabbt, och vi skakade hand. Jag gick ut genom dörren en vakten visiterade mig igen. Sen gav han mig en klapp på axel och jag gick ut. Klockan var ganska mycket ungefär vid 11 tiden.

Bussen kom inte förrän om en timme så jag bestämde mig för att ta tunnelbana. Hela vägen så var det en man i blå jacka som tydligen skulle åt samma håll. Jag gick in genom spärrarna mannen följde fortfarande efter, perrongen var lika tyst som en begravning. Tystnandes bröts däremot av ett högt rop från mannen i blå jacka.

-Kom din lilla råtta!, sa mannen i blå jacka upprört.

Vad menar han?, tänkte jag.

- Thorsten vill ha sina jävla cash Hampus!,skrek han så att bänkarna på perrongen skakade.

Vad i helvete menar han? Hampus är ju min tvillingbror, tänkte jag. Men jag han inte tänka mycket mer innan jag hörde en smäll. PANG lät det. Allt blev vit. Jag vakande upp på ett sjukhus tydligen hade han träffat mig i låret och chocken hade blivit så stor så att jag svimmade. Hela sjukhuset kändes vitare än en supermodells tänder. Jag han inte vara vaken i mer än kanske 10 timmar innan polisen kom och förklarade allt.

Tydligen så hade Hampus min tvilling bror också tagit ett lån men inte betalat tillbaka. Och mannen i blå jacka var tydligen Macke som trodde att jag var Hampus. En kontrollant hade tydligen också filmat allt som hände och ringde sedan polisen. Jag berättade för polisen om två hundra. Men dom hade tydligen redan satt dit dom. Jag fick åka hem 4 veckor senare, när jag var på väg hem så såg jag en annons om att Biltema i Kungenskurva behövde hjälp, jag tog jobbet direkt. Jag fick bo hos min kusin Magda en månad innan jag hade samlat

tillräckligt med pengar till en 1:a på söder. Efter det så levde jag mitt liv på nytt. Och tog aldrig ta den enkla vägen igen.

Två Kanadagäss

Där stod han. Utan återvändo. Vad gjorde han här egentligen. Solen skulle just sjunka ner under slättens kant. En svettdroppe rann från hårfästet ner på kinden. Han började gå. Ett steg, två steg.

Kevin hade inget starkt självförtroende och var därför säker på att det här skulle bli de sista

sekunderna i hans liv. Tionde steget. Han greppade och tog upp revolvern medan han gjorde en snurr. Kollade sin motståndare djupt i ögonen för en sekund och sköt.

Klockan var 12:05 och temperaturen var uppåt fyrtio grader. Solen låg tungt på över den öde

stämpan dagar som denna. Kevin fifflade med korken till vattenflaskan medan hans vän Tim hade ena handen på ratten och andra handen över dörrkanten. Vinden susade genom deras hår medan cabben brände fram över den helt tomma motorvägen. De befann sig mitt i Arizona på väg mot Phoenix. Det ända man kunde se var den röd-orange sandiga prärien, kaktusar och berg i horisonten.

Låglandet verkade aldrig ta slut. Nu hade de snart kört i 3 timmar på samma väg. Två kanadagäss flög förbi och det var det första som hänt på de här timmarna. Kevin började verkligen tröttna på att sitta still. Plötsligt kom ett konstigt ljud från

bilen och den började rulla. Inte på det sättet att den körde, utan rulla helt ljudlöst. Tim svor till och såg undrande ut i blicken. Själv fattade Kevin ingenting. Bilen rullade allt långsammare tills den till slut stannat. Tim klev ur på en gång och öppnade motorhuven. "Soppatorsk!", sa han på en gång. "Vad gör vi då? Det finns inte en enda mack i närheten." Kevin kollade ner i marken och suckade och då, plötsligt fick han syn på ett par

fotspår. Fotspår som ledde rakt ut i ingenstans. "Kom och kolla." Sa han. "Va?" Sa Tim. "Kom bara." Tim gick fram och ställde sig hyfsat nära Kevin. Kevin pekade utan att säga ett ord på fotspåren och dom båda kollade upp på varann. Tim tog upp telefonen för att ringa efter någon sorts bärgning men insåg snabbt att det inte fanns någon tekning. Han sparkade aggressivt i gruset och sa något i stil med "Jävla skit". "Ska vi inte följa fotspåren?" Sa Kevin. "bilen då?" Sa Tim "Vad ska vi göra?" Sa Kevin. Tim ryckte på axlarna och började gå mot Kevin. "Kom då", Sa han och nickade med huvudet i riktning med fotspåren. De började gå.

Efter en timme och fyrtio minuters vandring var de båda trötta. Klockan var tjugo i fem och vattnet började ta slut. Solen värmdde upp de generöst och Kevin kände att en kall dusch var det han ville ha mest av allt för stunden. Han började se mörka saker i horisonten. Något som inte var berg. Det var något helt annat. "Tim!" Sa Kevin. "Ser du som där skumma grejerna där borta?" Det gick fem sekunder innan Tim lite osäkert svarade "Aaa. Det måste vara någon form av reflektion eller något." "Men fotspåren då?", Sa Kevin och pekade mot

spåren. Dom gick rakt mot de oidentifierade skuggorna i horisonten. "Kan jag få vattnet?", sa Tim. "Det är slut", sa Kevin. "Helvete. Mitt med", sa Tim. Var det verkligen skuggor. Det började likna halvstora hus. Plötsligt såg han också en vindflöjel sticka upp. Var det verkligen på riktigt eller var det bara solsting som fick han att se i syne? "Kolla!", ropade Kevin till Tim även fast de var en meter från varandra. "Det är för fan hus där, kom!". De började springa.

De var andfådda, och törstiga ståendes mitt på en väg med hus åt höger och vänster med Grand Canyon rakt fram. De hade kommit till någon slags civilisation. Men det liknade inget de sett med egna ögon förut. Möjligen 'The bad, The good and The ugly' filmen. Murkna och halvt gråa trähus.

Många frågor började cirkulera i Kevins huvud. Hur gammalt är det här? Finns det folk här? "Kom", sa Tim. De gick, extremt försiktigt, fram på vägen.

Efter tio sekunders knäpp tystnad hördes plötsligt ljudet av ett glas som föll i golvet och Kevins hjärt hoppade bokstavligen ut ur hans bröstorg. Men då hördes även av någon konstig anledning massa skratt. Tim verkade ha blivit lika rädd men ändå sa han "Vi måste gå dit och kolla vad det är". Kevin såg lite tveksam ut i ansiktet men det stoppade inte Tim som redan var på väg mot tvåvånings huset med den gröna och slitna skylten där det stod SALOON - 1815 med stora bokstäver. Kevin joggade ikapp Tim och dom gick fram till öppningen med stora svängdörrar. Man kunde klart och tydligt höra folk som pratade där inne i huset som förmodligen var någon slags bar. Tim kollade på Kevin och viskade "tre, två, ett,

noll". De puttade upp varsin dörr hastigt och allt snabbt ut. De blev knäpp tyst. Det ända som hördes var en trasig propellerfläkt i taket som upprepade gånger gnisslade på samma sätt och en klocka som tickade. Kevin såg många blickar.

Alla riktade mot honom och Tim. Vad skulle de göra nu? Tim började i långsam takt fram mot bardisken och Kevin hängde på. "Vad finns det att dricka?", sa Tim. "Äh, vi har bara whiskey och tonic", svarade gubben uttråkat bakom disken.

Han var kort och hade en sliten vit skjorta som egentligen inte var så vit av all smuts på på den. "Här har ni", sa han och skjutsade fram två små glas. Kevin kollade motbjudande på sitt glas och precis när han skulle sätta det mot munnen frågade någon "Ni är inte här ifrån va?". Kevin kollade upp på Tim, sedan ner i sitt glas.

"Nä, vi är inte här ifrån"

Efter några jobbigt långa och tysta sekunder reste sig en annan person och sa "låt oss se vad hangår för", och nickade mot Kevin.

Han stod på en hyfsat mörk plats i rummet men man kunde ändå urskilja att han hade någon sorts kapusjong och en hatt som skuggade hans ansikte. "Klockan åtta på torget", sa han iskallt med sina ögon rätt in i Kevins. Folk började småprata med varandra. Vad menade han? Mannen med hatten gick fram till Kevin. "Här", sa han och höll fram sin vänstra hand. I handen låg en revolver!

Kevin sträckte fram och tog den. Rädslan började krypa i Kevin och han visste inte alls vad han hade gått med på. Hade han gått med på det? Vad skulle han göra? Detta kunde verkligen inte vara på riktigt.

Klockan var fem i åtta och hela stan hade samlats på torget. Gubben från bardisken klev fram till Kevin och sa "Du ska skjuta honom, svårare än så är det inte", med mexikansk brytning. Hjärtat gick i hundranittio.

Där stod han, mitt på torget. Utan återvändo. Hur fan hamnade han här. Solen skulle just sjunka ner under slättens kant. En svettdroppe rann från hårfästet ner på kinden. Han började gå. Ett steg, två steg. Kevin hade inget starkt självförtroende och var därför säker på att det här skulle bli de sista sekunderna i hans liv. Tionde steget. Han greppade och tog upp revolvern medan han gjorde en snurr. Kollade sin motståndare djupt i ögonen för en sekund och sköt. Han kände hur en skottpatron borrar sig in i bröstkorgen och sen var allt svart.

Ett pip hördes. Kevin hade hört det förut. Alldeles för många gånger förut. Han reste sig upp. Det var alldeles blött i håret, och på kudden. Det måste vart svett. Han flyttade handen till

väckarklockan och slog några gånger på den innan den slutade pipa. Lördag den 24:e. Härligt. Det där var nog den mest intensiva drömmen han någonsin haft tänkte han medan han gick upp ur sängen och tog på sig ett par mjukisbyxor.

Novell 12

Brevet

Kom vi måste gå nu, sa hon med - en ledsen röst.

Jag var åtta år och var på fritids och lekte. Några timmar senare kom min mamma

Vi åkte direkt till sjukhuset där pappa var i flera månader. För han hade cancer, fast han bara var tjugosju år.

- Jag beklagar er man dog nyligen

När jag kom till sjukhuset så såg jag många med vita rockar eller vita klänningar med en hatt som hade en form av en pappersbåt. Vi fick vänta länge i väntrummet. Efter en stund så kom en doktor och sa

Här, din pappa sa till mig att jag skulle ge dig den här lådan och det här brevet innan han dog, sa hon

-

Mamma ramlade ner och grät. Jag blev förkrossad, jag fick några tårar tills en sjuksköterska kom med en låda.

Jag läste brevet och det stod så här:

" Hej min son. Om du läser det här är det för att jag har gått bort. Men var inte ledsen

jag har skrivit några brev till dig när jag var här i sjukhuset. Alla de här breven ska du läsa när t.ex du bråkar med din mamma för första gången, när du kysser någon för första gången m.m. Det finns ett brev för varje sak som händer i ditt liv. Nu är det du som får ta hand om din mamma när hon är ledsen och när hon är glad. Så va inte ledsen längre ta bort tårarna och va glad.

MVH/ Din pappa som älskar dig".

- Mamma det kommer gå bra, du vet att pappa inte ville se oss ledsna.

Efter att jag hade läst brevet så tog jag bort tårarna, hjälpte mamma upp och sa

Mamma ställde sig upp och tog bort tårarna. Mamma pratade med doktorn, men jag fick inte höra något. Medans de prata så kolla jag mig runt jag kände mig som om jag var med pappa och sprang runt på moln. Sen så gick vi hem.

Några år senare så började mamma träffa en ny man. Mamma och mannen gifte sig och han flyttade in hos oss. När jag fick reda på att vi skulle flytta var jag tretton , jag blev sur på mamma eftersom det var typ det enda som vi hade kvar av pappa. Då kom jag ihåg att jag hade satt ett brev som var i lådan som stod

"Första gången du bråkar med din mamma"

Jag letade efter lådan som var någonstans i mitt rum. Efter en stund så hittade jag lådan och tog upp brevet och läste

"Jag vet inte vad anledningen har varit, men det jag kan veta är att din mamma gör det för att det är det bästa för dig. Så försök att förstå henne och prata med henne så att allt är bra."

Jag gick till min mamma och bad om att hon skulle förlåta mig.

Tiden gick, vi flyttade jag fick min första flickvän. Läste brevet som fanns, men allt i sin tid. Nu är jag 86 och har en fru som jag älskar och har två barn. Min tid på jorden börjar ta slut. Så jag läste de sista breven som fanns. Det stod

"När du får reda på att du är homosexuell"

Jag blev lite förvirrad. Varför skrev min pappa det?

Jag läser det, och det står så här:

"Du kanske läser det här för att du tyckte att det var konstigt med att det här brevet var i lådan. Men du kanske fick reda på att du gillar samma kön, jag bryr mig inte om du är det eller inte. Jag kommer att alltid älska dig."

Jag börja små skratta när jag läste brevet, men jag visste att jag skull få pappas stöd till allt jag gjorde. Jag läste det sista brevet jag fick av min pappa och titeln var så här:

"När din tid på jorden börjar närma sig sin slut"

Jag ville inte läsa den, men titeln sa hur jag kände mig. Jag öppnade brevet, det kändes i kroppen som att vara ute en iskall dag utan något som kunde värma mig. Jag öppnade

brevet väldigt sakta, och det stod så här:

" Hej!

Om du läser detta hoppas jag att du är väldigt gammal. Bara så du vet, det här är det första brevet jag skrev till dig och den här är den lättaste av alla breven. Det här brevet var som en lättnad, för sen så behöver jag inte skriva något så jobbigt i slutet. Dem här sista dagar så tänkte jag på mitt liv, den var inte så lång, men den var underbar för jag träffa din mamma och fick dig. Jag önskar att du gör samma sak med dina barn.

PS/jag kommer att alltid älska dig."

Några tårar föll som regn på fönstret. Jag försökte ställa mig upp för att ta papper och skriva. Jag ställde mig upp och föll ner...

Novell 13

56730 meter

Det regnade i hela landet. Hon satt i de blöta blåbärsrisen och tittade på den medvetlöse pojkens kropp. Han jacka hade färgats blå i det kalla regnet. Flickan lockar fram Tatl från den mörka skogen. Pojken andades fortfarande, men hon hörde att han var döende. Han hade ätit en Fjärils-svamp. Masken satt fortfarande kvar på hennes ansikte men hade fått en stor spricka i sig. Det skulle bli dyrt att betala reparationen för masken. Att ta hans rupier var hennes enda chans att laga masken.

Hon var tvungen att fortsätta vara anonym, hennes brott var så hemskt att hon inte fick visa sitt ansikte. Egentligen hade hon blivit landsförvisad. Hon skulle bo i Termina, men ändå hjälpte flickan på ranchen henne med sovplats och mat. Hon kunde stanna i Hyrule, och slapp bo bland "Deku scrubs" och småglin. Usch, hon fick ont i huvudet bara av tanken. Men hon var tvungen att ta sig dit. Om hon kom till Termina skulle hon bli fri.

Hon ställde sig upp, gick fram, sakta men säkert. Egentligen visste hon att hon inte behövde oroa sig, han skulle dö ändå. Svampen paralyserar hela kroppen och förstör varenda muskel. Om man överlever kommer man aldrig kunna gå igen.

Hon tar hans väska och springer tillbaka till blåbärsrisen. Hon öppnar hans väska. Han hade bara lite Lon-Lon mjölk och en

Ocarina. Han hade tydligen fått hjälp av Malon också, han hade dessutom orkat hjälpa Malon på ranchen. Mjölken var klumpig och tjock som yoghurt. Den var väldigt gammal.

Det var då som pojken vaknade. Pojken hostade till, rosblade lite och reste sig upp. Och gick med bestämda steg mot, flickan, som satt still av skräck. Han ryckte väskan ur hennes händer och gick tillbaka till stenen. Det var allt hon var en dålig tjuv. När han väl stod på stenen tog han fram sin ocarina och spelade. Melodin lät som något som hon hört länge sedan, den var liksom förtrollande.

Hon somnade.

När hon väl vaknade var hon täckt av blöta löv och låg i en vagn. Hon hade blivit bortrövad. Men hon var för trött för att röra sig. Hon känner så att masken sitter kvar och somnar till igen. När hon vaknar den andra gången har vagnen stannat. Hon reste sig upp. Och till hennes förvåning var hon inne på Lon Lon ranchen. När hon väl är nere på marken känner hon att hon blir svag igen. Malon kommer ut ur en dörr i rättan tid för att se henne kollapsa på marken. Hon bär in henne i huset och låter henne sova. När hon vaknar står Malon och tvättar sitt blåa förkläde i vatten.

Hon försökte ställa sig upp. Men kollapsar i ett skrik.

-Är du vaken? Frågade Malon

-Det verkar onekligen så, svarade hon.

-Du kommer kunna gå om några dagar. Om du behöver resa kan du åka på Gora, säger Malon

-Tack, men jag måste åka nu. Sa hon

-Du skämtar, va? Frågar Malon

-Nej, Svarar hon.

Malon går ut ur rummet och kommer tillbaka några minuter senare.

-Du kan åka på Gora, han tar dig till Lanyaru. I lanyaru kan du betala några Zoras för att hjälpa dig

nedströms till Faron. Ok?

- Jag förstår, svarar flickan. Men hur långt är det dit?

- Bara 56730 meter. Det är 5,6 mil

- Är Gora redo, frågar flickan.

- Ja. Jag har packat dina saker också.

Flickan hoppar upp på den stora Goronen. Som börjar gå. De går ganska långt tills Goronen tar flickan i sin famn och börjar rulla. Det går snabbare och snabbare och hon känner sig som ett klädesplagg i en tvätt maskin. Sedan stannar Goronen, och släpper ut flickan. Som stapplar några meter innan hon säger hejdå och går vidare. Hon tittar de fiskliknande varelserna simma fram och tillbaka, tills en går upp och går fram till henne, den tittar på henne med sina glänsande fiskögon tills

den öppnar sina gälar och börjar prata. Det är mest ett gurglande ljud men hon kan urskilja vissa ord. Tillslut får hon fisken att förstå. Hon ger fisken lite Rupier och Fisken hjälper henne ner från berget. När hon väl är nere, gurglar fisken till och simmar upp i vattenfallet igen.

Det står ett troll framför henne som ser ganska fientligt ut. Den höjer sin klubba men flickan puttar trollet i magen. Trollet ramlar och får klubban i huvudet. Så flickan springer iväg. Men när hon ser att trollet reser sig upp springer hon snabbare, snabbare än vad hon någonsin gjort. Tills hon kommer till en stad. Hon går in i staden och frågar en gubbe var hon är.

-Du är i klockstaden! Var annars? Svarar gubben

-Var exakt ligger klockstaden? Frågar flickan

-I mitten av Termina!

Och det var då som det hände, flickan omringades av vitt ljus och svävar högt upp i luften tills det smällde till, och hon försvann. Det var som att en stor vikt hade lyfts från hennes axlar. Hon klarare det. Hon kom till Termina.

Novell 14

Monnaco

PANG! PANG! Exakt så lät det när mamma dog. Jag kan fortfarande se hennes bleka hy, blodiga ansikte och skräckfyllda ögon. Ögon fyllda med skräck som ingen, jag upprepar INGEN någonsin skulle kunna fylla med någonting mer. Ingen glädje, ingen skratt eller kärlek. Men mamma försökte rädda mig, Monnaco. Antagligen för att jag är det ända hon hade kvar, Hennes familj. Jag , pappa och min hund. Jag är bara 4 men jag vet mer än någon 4 åring vet om någonting! Just nu bor jag i en svävande boll, 50 m över Tirana i ett flyktingläger. Jag flyttade hit på min 4års dag då hela Monaco blev sprängd i bitar. Så vi blev tvungna att fly, en kvinna mindre än innan. Jag döptes efter landet jag föddes i men med en stavning och ett sinne mer. Just nu väntar vi på beskedet om vem i lägret som kommer se den mörka himlen för sista gången.

Jag ligger i min säng men jag kan inte ligga still. Jag hör dom, stegen. Dom kommer närmare, närmre, närmare och snart skulle dom vara precis under oss. Jag är rädd men jag vet att dom inte kan ta oss.

-pappa...får jag sova bredvid dig?

-okej. Men kom ihåg att dom bara är 20 meter höga och vi är uppe på 50 meter. Sa pappa lugnade.

Det känns bra när han säger så men den känslan försvann fort. Jag försöker blunda och tänka på något annat. Jag tänker på mamma, det ända som kan lugna mig mer än pappa.

Jag lyckas blunda och hamnar i en värld som inte liknar vår.

Stora gröna ängar, fjärilar i alla sorters färger och tusen tusen blommor som omringar mig med sina vackra blad, vackra som den vackraste ros som någonsin existera . Jag ser en stol mitt ute på den gröna ängen. På stolen sitter en kvinna.

-Mamma! Skriker jag och springer mot kvinnan på stolen.

-Monnaco! Skriker mamma som reser sig upp och omfamnar mig.

-Monnaco, min lilla fina Monnaco. Jag har rest in i dina drömmar för att ge dig den här. Mamma tar fram en långsmal rektangelformad sak med knappar på.

-har du tagit med en fjärrkontroll...,sa jag lite besviket.

-inte vilken fjärrkontroll som helst Monnaco, med den här kan man resa i tiden, fram och tillbaka till århundraden som vi inte ens var födda i.

Jag tittar skeptiskt på kontrollen. Kan man verkligen fara i tiden med den där saken?

-Men kom ihåg 2saker. Fortsätter mamma. Att du måste ställa in den tiden du lever i just nu. Annars kan det skapas en ojämnhet i + och - som gör att du varken kan resa fram eller tillbaka och hamnar i tillslut i ett svarthåll. Och 2 om du reser

bak i tiden får du absolut inte bli sedd då kommer du i flesta fall inte bli född.

Jag stelnar till. Tror mamma att jag faktiskt kan kontrollera en sån där sak?

-Monnaco jag vet vad du tänker men lugn, du e inte som andra barn. Jag opererade in det här chipet med en enorm kunskap om livet för att vara säker på att du klarar dig själv. Mamma suckar, jag måste fara nu men du kommer alltid finnas här. Mamma pekar på sitt hjärta medan hon långsamt bleknar bort.

Jag vaknar med ett ryck. Rummet är tyst och stilla. Eller ja ,nästan. Pappa snarkar och jag tror mig höra några snusningar från Sellgon också, min hund. Bredvid mig på pappas nattduksbord ligger fjärrkontrollen. Jag tittar på den länge. Vad var det mamma sa nu igen? "Ställ in tiden du lever i just nu". Jag kollar på den och ser tillslut siffrorna 0,1,2,3,4,5,6,7,8,9. Jag skrev långsamt i siffrorna medan jag blev lika pirrig som om jag ska gå upp på en stor scen med tusentals åskådare. 3..0...0, jag gör en lång paus skriver in den sista siffran, 9.

Saker börjar lyfta i rummet och snurra runt mig med en väldig fart. Jag känner att mina fötter inte längre står på golvet utan hänger sisådär 2 meter upp i luften. Hela rummet byter skepnad till en stor hall med kristall kronor , diamant pelare och flera stora fönster som ser ut att vara av renaste guld. Men det jag reagerar på mest är den stora skärmen precis framför näsan på mig. På skärmen stod det en stor titel: Monnacos res

meny. Under den stora titeln fans det tre st undertitlar: backstage, scenes och special edition.

Vad kan detta va? Tänker jag för mig själv. Jag trycker på scenes. Ett plötsligt sug drar igenom som en kall vind. Och en ny sida på skärmen kommer upp. Sök, står det uppe i det vänstra hörnet. Jag säger med låg röst för att prova.

-Monnacos 3årsdag.

Rummet börjar virvla igen och jag hamnar i ett bekant rum som liknar vardagsrummet i min förra lägenhet. Jag kryper på alla fyra fram till köket och tittar in. Där är jag, 3 år gammal. Ovetande om framtiden. Mamma och pappa sitter på stolarna bredvid mig.

-Monnaco, blås ut ljusen och önska dig något hjärtat! Säger pappa med en glad stämma jag inte har hört på särskilt länge. Jag kommer ihåg att jag önskade mig en hund. Den skulle heta Sellgon. Jag såg mig själv blåsa ut ljusen och önska mig min hund. Såklart att jag blir glad att se min familj lycklig men jag kan inte stanna i lyckan för länge eftersom att tiden nu ser lite annorlunda ut. Jag tar fram min kontroll och trycker på back to meny.

Jag är tillbaka i hallen med den stora skärmen. Det skulle vara kul att testa något annat alternativ. Jag trycker på backstage och får upp en mening.

Om du vill fortsätta måste du förstå att detta e vad dina nära och kära har gjort mot dig bakom din rygg.

Jag tryckte på play och kom fram till en stor lista med folk jag känner, till och med min hund. Magontet i magen började krypa som larver som ålar sig under skinnet på mig. Jag får lite ångest när jag trycker på pappa. En liten lista kom fram med saker han köpt till mig i smyg. Presenter, julklappar och min hund. Jag testar att gå ut och trycka på någon annan. Min hund är ju med på listan vad kan han ha gjort? Tänker jag nyfiskt. En lång, lång lista kommer fram. Jag får en chock. Han har gjort allt från att sno ben från djuraffären till att döda brev-bäraren. Men en sak stör mig extra mycket, han jobbar för KNOPI. Företaget som styr, förintar, utplånar världen.

Jag trycker på stäng av. Springer till Sellgons korg där han brukar sova men han är inte där. Jag letar som en galning medan de känns som att hjärtat ska lossna och trilla ur bröstet på mig.

-vad håller du på med!? Det är pappa som har vaknat. Vad letar du efter?

-Sellgon, jag letar efter Sellgon, jag har ingen lust att förklara mer för pappa. Jag har mer känslan av att kräkas när jag tänker på vad Sellgon håller på med.

-pappa jag måste ge mig av, säger jag och fäster blicken i hans ögon.

-varför? Vad är det du håller på med? Pappa ser oroligt på mig.

-jag måste hitta Sellgon, jag har fått reda på att han jobbar för KNOPI!

-va!? Men han är ju en hund! Säger pappa

-du jag är inte så säker på det längre, säger jag och går in i köket för att hämta mat att ta med på färden.

Det är mörkt ute och jag vet att så snart gryningen kommer, kommer bollarna i luften åka ner på marken. Vi sätter oss i våra säkerhets stolar och knäpper på bältena. 3,2,1 nu smäller det. BOOM!!! Bollarna har landat och vi går ut till den smutsiga världen. Sanden dansar i morgonljusets sken medan vi ser andra flyktingläger längre bort ta sig ut ur sina vita runda bollar. Jag tar min mat och går mot KNOPIs anläggning. Den ligger mitt i staden och har 50 vakter på vägen dit. För att komma dit behöver jag ta mig förbi ett sop berg, tre kvarter och en korsning. Jag tittar på den stora anläggningen. Jag kan se KNOPIs militärer öva på att styra dom enorma robotarna från utsida. Dom såg större ut på nära håll.

-Hallå! Vad gör du här? Har du gått vilse stumpan!? ett gäng soldater har ställt sig runt mig och kollar strängt på mig.

-j..ja v..vill bara träffa m..min hund..., stammar jag.

-du vänta lite, soldaten tittar fundersamt på mig. Det var vid dit lägger vi var hos inatt! Fortsätter han.

-k..kanske, jag är rädd och vågar inte få fram något annat en ett kanske.

-du chefen vad ska vi göra med henne? En kort tjock gubbe tränger sig fram mellan soldaterna som värkar fördubblats sin mängd.

-hm, döda henne, en kall kylig känsla sprider sig i kroppen.

-nej! Snälla jag vill träffa min hund! Jag darrar som ett asplöv.

-vänta! En av soldaterna tar ett steg fram. Monnaco vad gör du här? Det var Sellgon. Han stod på bakbenen och var klädd i en grönuniform med KNOPIs märke på.

-Sellgon! Frågan är nog mer vad gör du här? Kom så går vi hem!

-nej Monnaco jag går ingenstans och det gör inte du heller. Säger Sellgon med en blick som kan döda. Vad menar Sellgon, jag tänker inte stanna här. Soldaterna börjat knuffa och buffa på mig. Jag har nog aldrig varit räddare förut. Vi är påväg in i anläggningen.

Vi kommer in i ett rum, ett gigantiskt rum. Kanske till och med större än 4 jättestora gymnastikhallar på varandra. Mitt i rummet står dom jättelika robotarna som soldaterna använder på natten för att döda, en person per natt. Undrar vem det blir i natt. Tänker jag ledsamt. Tre soldater, chefen, Sellgon och jag ställer oss på en platta som genast börjar sväva upp mot ett av robotarnas huvud. Sellgon lägger en tass på min axel men jag rycker snabbt bort den. Vi går in i en dörr på sidan av huvudet. Det första jag ser är en cell med en säng som inte ser särskilt bekväm ut. Jag går försiktigt in i rummet.

-vad e, men jag kan inte säga klart meningen innan dörren slogs igen och jag var ensam kvar i rummet. Jag känner mig helt paff.

-mamma, vad ska jag göra nu, jag lyssnar för ett svar.

-Monnaco, framtiden kommer ändras inom snar framtid men du måste faktiskt låta hemska saker ske och nu måste du vänta.

-men mamma när får jag komma ut igen?

-du får se, jag är faktiskt inte en tidsmaskin!

-mamma snälla vänta med mig! Men rösten har försvunnit och jag känner mig ensam oerhört ensam.

Jag vet inte hur länge jag varit här inne nu. Jag väntar bara på matvagnen som kommer en gång om dan. Dörren öppnas med ett knarrande ljud och soldaten med matvagnen kommer in.

-ja du Monnaco efter 20 års väntan får du nu komma ut, säger soldaten med matvagnen. Jag har svårt att fatta vad han precis sa.

-komma ut? Varför? Jag tittar in i glipan i dörren. Ska jag få komma ut dit? Säger jag och pekar i glipan.

-ja. Det är slut nu diktatorn är död, nu ska vi satsa på demokrati! Soldaten ler och blottar sina halv gula tänder.

Vi står nu utanför anläggningen. Den ser nästan likadan ut som jag minns den men nu är den mer öde. Staden runt mig värkar ha fått nytt liv. Människor går på gator och pratar med varandra som att det som hänt aldrig har hänt. Jag går en liten promenad på gatorna som en gång varit proppade med

soldater men som nu är fulla med lekande barn. Jag sätter mig på en bänk och viskar svagt.

-mamma du hade rätt.

Novell 15

Kyla

Hur fan hamnade jag självaste Sean Banan här? För några timmar sen satt jag självaste Sean Banan på flyget och nu är jag strandad här i Himalaya. Jag, självaste Sean Banan hade vandrat i, ja... ska jag vara ärlig mins jag inte riktigt. Jag självaste Sean Banan och Kikki Danielsson var på väg hem från Kathmandu från inspelning av vår andra film tillsammans, Sean Banan i Seansien. Jag kunde bara föreställa mig rubrikerna. "Sean Banan är tillbaka med ny skitfilm", men vad spelar det för roll. Sen när jag när har jag, Sean I Banan brytt mig om vad någon annan tycker.

Det enda som kunde stoppa mig var risken att missa julafton, det fick bara inte hända. Jag skulle ju få så många presenter, och kamera-Rickard hade lovat att vara jultomten i år.

Det var kallt, minst hundra minusgrader och var man än tittade såg man inget annat än snö och is. Jag kände mig som en av de där "Felix fiskpinnar" jag köpte förra veckan. Men jag självaste Sean Banan skulle kämpa på. Kämpa på som en vilde. Jag måste bara komma fram till Kathmandu, jag, Sean I Banan kan ju inte dö på ett sånt här ovärdigt ställe.

Enda anledning till att jag fortfarande levde var den där stackars jaken planet flög in i. Jag lyckas grilla köttet över en eld jag tänt med bråte från planet. Tur att piloten var rökare. Hans tändare räddade mig från svält.

Nästa dag

Jag, Sean den förs äh jag tror ni fattat prylen, vi kör om. Jag hade vandrat i minst ja, ska jag vara ärlig minns jag inte.

- Sahib

Mannen som avbröt mina tankar var kort och hade lustiga kläder. Jag tror att han var en sån de kallar munk,

även fast han inte såg särskilt god ut.

Mannen som avbröt mina tankar ledde mig till sin by. Barn som tiggde från människor som var lika fattiga som de själva. Jag började storböla efter som jag inte kunde ge något till barnen men jag han inte snyfta länge förens jag blev avbruten.

-Va grinar du för? Har katten dött eller? sa han med ett flin på stort munnen.

Jag vände mig om och det första jag fick se var Jespers och hans korvstånd. Ja ni känner ju inte Jesper, min gamle polare. Han har ett korvstånd i Stockholm som han har gjort känt genom att sälja Harakiri-korven, världens starkaste korv. Jag blev alldeles till mig när jag fick syn på Jesper, hans smårun-da mage guppade av skratt.

Jag började gapskratta, med glädjetårarna rinnande längst kinderna.

-Vad fan gör du här? frågade han.

-Mitt plan på väg till Sverige kraschade, svarade jag.

-Jag hade tråkigt i Stockholm alla är och julhandlar så jag har inte sålt en enda Harakiri-korv sedan slutet av november, så jag åkte hit för en vecka sedan och har gett barnen mat och sällskap sedan dess.

Jag och Jesper konverserade i timme efter timme, tills han sa

-Jaha, vad har du för planer för julafton då?

Jag greps av plötslig panik, julafton är ju imorgon och jag har inte skrivit någon önskelista. Jag lånade Jespers telefon och ringde efter min kompis Zlatan och bad honom skicka sitt jetplan.

Dubbelgångare

av Hedvig Sjöberg Sjölander

Jag känner en svettdroppe långsamt rinna ner för min panna. Den andra Sandra letar efter mig. Om jag bara hade fortsatt springa rakt fram så hade hon inte fått tag i mig. Nu sitter jag fast i en återvändsgränd, den tystaste och ensamaste platsen i hela staden. Det var det hon ville.

Jag hör henne ropa. Hon vill att jag ska följa med henne. Jag kikar över kanten på containern. Hon har helt andra kläder på sig än mig. Ser ut att vara från en äldre tid, då jag i nutiden inte levde. Men vi båda lever nu. Jag måste följa med henne. Det är det hon vill. Jag vet att jag måste men jag vågar bara inte.

Jag tar mod till mig och kliver fram. Vi står där och ser på varandra en lång stund. Det är som en spegel. Sandra och Sandra. Vi är bara från olika tid.

Hon sträcker fram handen, "kom".

Jag vet att om vi rör varandra så förstörs balansen mellan världarna. Men jag låter henne ta min hand. Det bildas ett sug i kroppen. Hon ler. Sen blir det svart.

Jag vaknar med ett ryck. Det var den där mardrömmen igen. Den kommer ofta, och varje gång känner jag den där konstiga känslan i kroppen. Den som bara drar och drar.

Jag ligger kvar i sängen ett tag, bara för att lugna ner mig. Sen stänger jag av väckarklockan och går upp. Jag är helt kallsvettig. Jag känner mig som en tom påse. Det är som att drömmen har sugit allt ur mig. Det är likadant varenda gång. Jag går ut i köket och fixar frukost.

Sängen är kall. Jag ligger och stirrar upp i taket. Träbjälkarna ser ut att falla ihop snart. Jag kliver ur sängen. Jag har fått den där känslan igen, känslan av att det är något som jag måste göra.

Jag går ner till köket och hämtar hinkarna. Sen går jag till brunnen och fyller de med vatten. Efter det matar jag hönsen, korna, fåren och grisarna. Solen börjar komma fram. De första strålarna av ljus dyker upp. Tuppen börjar gala. Jag går in igen och börjar laga frukost.

Jag tar på mig jackan och skorna. Det tomma i mig har inte försvunnit än. Jag öppnar ytterdörren och går ut. Luften utanför är kall och vinden blåser igenom kläderna. Men vägen till skolan är kort så det gör ingenting.

Kim står där och väntar på mig som vanligt, alltid med nya saker att prata om. Vi går in tillsammans och hon pratar och pra-

tar. Men i mitt huvud fortsätter mardrömmen som en film på repeat. Jag ser allt igen och igen och igen.

Känslan är där hela tiden. Den gnager som en bäver på ett träd. Jag står i boden, fastklistrad. Ju mer tiden går så förstår jag mer och mer att den har med mig att göra, fast inte med just mig.

Jag går in i huset igen. Den enda som kanske vet vad jag ska göra är tanten som bor i det slitna huset i skogen. Dit har ingen gått sen skogshuggaren försvann och alla kallade henne för häxa. Alla säger att om man träffar på en häxa så kommer man aldrig därifrån levande.

Alla går in i klassrummet. Mattelektionen startar och det blir tyst. Det enda som hörs är skrivandet av blyerts på papper. Jag sitter och försöker koncentrera mig. Tjugo minuter senare har jag fortfarande inte gjort något. Jag blir mer och mer stressad. Men plötsligt dyker något upp i mitt huvud. Någon är ute efter dig. Jag försöker skjuta bort tanken men den kommer genast tillbaka igen. En svettdroppe faller ner på pappret framför mig. Jag kollar runt mig för att se att ingen har lagt märke till mitt konstiga beteende. Stressen bubblar över. Jag står inte ut. Jag rusar ut ur klassrummet och springer hem.

Jag går genom skogen. I min korg har jag med mig en gåva till häxan. Det är en burk med sylt. Jag ångrar mig på vägen över vilken dålig gåva jag har med mig. Men jag kan inte gå tillbaka nu. Det kommer ta för lång tid. Jag vill veta nu vad det jag går och tänker på betyder.

Mina ben börjar tröttna. Nu har jag gått ett bra tag. Känslan av att jag måste göra något är stark. Det är någon som jag måste hitta. Jag vet inte varför. Det känns som att det är jag som är personen men ändå inte.

Jag tvärstannar. Mellan träden skymtar jag huset.

En halvtimme har gått sen jag sprang från skolan. Jag sitter vid datorn och googlar på konstiga beteenden och märkliga tankar. Ingenting liknar det som jag har. Jag ångrar mig stort att jag sprang ifrån lektionen. Nu kommer jag behöva förklara allt för mamma, lärarna och Kim.

Jag öppnar dörren försiktigt. Jag kliver in och ser mig om. Det verkar inte vara någon hemma. Jag går fram till ett par burkar med olika föremål i. Jag blir illamående. Det ligger en flagnande hand i en av de.

-Hallå! Vad gör du i mitt hus?

Jag hoppar till. En av burkarna råkar falla i golvet.

- Förlåt, säger jag lite tyst.

Jag står blixstill kvar medan tanten går fram till glasskärvarna.

- Vad vill du mig? frågar tanten surt.

- Ja-jag ville bara f-fråga en sak, stammar jag fram.

Tanten går och sätter sig vid ett bord. Jag följer långsamt efter. Jag tar upp syltburken och ställer den på bordet, sen sätter jag mig. Tanten kollar på syltburken och sen på mig igen.

- Vad vill du veta?

Jag tänker efter.

- Jo em jag har en känsla av att det är något jag måste göra, det är någon som jag måste få tag på. Det känns som att det är mig själv men ändå inte.

Häxan lyser upp.

- Äntligen något roligt att göra! Jag har läst om såna här fall och jag har hört att de är riktigt ovanliga.

Häxan småspringer fram till en bokhylla med böcker som ser ut att ha stått där i minst hundra år.

- Jag heter Agata förresten, säger häxan.

Hon tar ner en av böckerna och bläddrar i den.

- Tyvärr har jag glömt vilken av böckerna det är.

Å nej, tänker jag. Det här kommer att ta minst ett år.

Jag går till biblioteket. Där har de säkert någon bok som jag kan hitta något i.

Jag öppnar dörren. Den är tung och faller igen bakom mig med en smäll. Ljudet tar över all tystnad inne på biblioteket. Då ser jag skylten. Stäng dörren försiktigt. Alla tittar på mig,

men sen återgår de till sitt. Jag går in bland hyllorna som är fyllda med böcker. Jag kollar efter hyllan med böckerna om sjukdomar och sånt. Plötsligt får jag ont i magen. Jag viker mig dubbelt. Det blir suddigt för ögonen och jag blir yr. Det pågår en stund och jag tappar bort mig helt inne i huvudet. Men sen går det över. Lika snabbt som det kom var det borta igen. Jag torkar svetten från pannan och ser så att ingen har sett mig.

Jag fortsätter letandet. Men plötsligt får jag syn på en bok. Jag tar upp den och bläddrar i den. Den heter Dubbelgångare och parallella universum. Jag läser några rader men sen så får jag en plötslig känsla av att någon är efter mig så jag springer iväg.

Agata tar ner ännu en bok och bläddrar i den.

- Ah här är den, säger hon nöjt. "Dubbelgångare och parallella universum".

Hon lägger boken på bordet och tar fram en stor spegel som hon lutar mot väggen.

Hon går till en hylla med olika flaskor och burkar och börjar koka ihop någonting. Jag går fram till boken och läser lite. Alla har en dubbelgångare. De finns i det parallella universum. Om dessa parallella universum kommer i kontakt genom dubbelgångarna så förstörs balansen. Mycket sällan händer det att dubbelgångare känner av saker som har med varandra att göra. I såna fall så måste balansen förstöras innan det hemska händer.

Mer hinner jag inte läsa innan Agata kommer tillbaka med blandningen. Hon håller ungefär hälften över spegeln. Hon räcker flaskan till mig.

- Drick!, säger hon lika strängt som magistern brukar säga tyst i klassen.

Jag tar tveksamt emot drycken. Den luktar starkt av en doft som jag inte kan beskriva. Jag för långsamt flaskan till munnen. Agata trycker upp botten på flaskan så att jag blir tvungen att svälja allt på en gång.

- Skynda!, säger hon.

Jag vet inte vad jag ska göra och illamåendet börjar stiga upp i min hals. Agata puttar mig så att jag står framför spegeln.

- Vad ser du?

- Mig själv.

- Vad ser du?, ryter Agata igen.

Jag blir stressad. Men i spegeln får jag plötsligt andra kläder och skor.

- Jag ser det, jag ser det!

Agata tar tag om min axel. Hon ler mot mig. Sen puttar hon mig så att jag åker rakt in i spegeln. Fast jag krockar aldrig i den. Det känns som att jag flyger runt, runt och runt. Sen blir allt svart.

Tanten i receptionen tittar konstigt på mig när jag lånar boken. Jag vet inte varför jag lånar den men det känns som att den har ett svar.

Jag öppnar den tunga biblioteksdörren igen. Men den här gången släpper jag dörren inte förens den tyst har stängt sig. Jag springer hem. Skorna blir som två träsk av regnet.

Jag kliver in i lägenheten och borstar av vattendropparna som inte har sugits upp av jackan. Jag sätter mig i soffan och börjar läsa. Alla har en dubbelgångare. De finns i det parallella universum. Om dessa parallella universum kommer i kontakt genom dubbelgångarna så förstörs balansen...

Jag sitter och läser en lång stund. Jag tror egentligen inte på något av det som står men någonting drar mig in i texten, som vill att jag ska tro på det.

Det värker i kroppen. Ögonlocken känns tunga. Det låter högt av ljud som jag aldrig hört förut. Jag blir plötsligt rädd och vaknar till. Bredvid mig är det en stor hög byggnad som ser ut att vara av sten. Jag kollar åt det hållet där det konstiga ljudet kommer ifrån. Det är stora saker som åker fram, snabbt. I de ser jag människor. Jag blir rädd att de är fångslade av de stora sakerna. Jag springer iväg. Marken är hård och grå. Jag springer in i ett buskage för att gömma mig men snubblar över ett litet staket. Jag sitter kvar i buskaget ett tag tills ett par människor har gått förbi. Vinden blåser rakt igenom tröjan och regnet gör det inte mycket bättre.

En ny känsla har kommit. Det känns som att någon är efter mig. Det bara kom helt plötsligt. Efter att ha läst i boken så känns det som att det är min dubbelgångare som jagar mig. Men jag vet inte vad den menar med det där hemska som kommer att hända. Jag går ut en sväng för att få något annat att tänka på.

Jag springer in mellan några hus. Jag måste hitta min dubbelgångare. Det är svårt att hitta. Allting är som en labyrint. Jag svänger av åt vänster. Då får jag syn på henne. Min dubbelgångare. Jag springer in bakom ett träd.

Jag går in på en mindre gata där det inte kommer så mycket bilar. Känslan av att någon förföljer mig är stor. Jag svänger tvärt in i en liten gränd och står där och väntar.

Den andra Sandra svänger in mellan två hus. Jag springer efter men när jag kommer in i gränden så står hon bara där. Vi kollar på varandra ett tag men sen rusar hon iväg. Det måste vara hon som jag ska få tag på. Jag springer efter.

Jag står i gränden men så plötsligt kommer min förföljare. Hon är likadan som jag. Min dubbelgångare. Boken hade rätt. Men då måste det vara hon som följer efter mig. Jag rusar iväg. Jag vill inte att hon ska ta mig. Boken måste ha rätt om allting. Men jag vågar inte. Jag springer och springer. Men hon är alltid lika långt bakom mig. Jag svänger in i ännu en gränd men då inser jag att det här är en återvändsgränd. Det står en container längre in. Jag gömmer mig bakom den. Jag

känner en svettdroppe långsamt rinna ner för min panna. Den andra Sandra letar efter mig. Om jag bara hade fortsatt springa rakt fram så hade hon inte fått tag i mig. Nu sitter jag fast i en återvändsgränd, den tystaste och ensammaste platsen i hela staden. Det var det hon ville.

Jag hör henne ropa. Hon vill att jag ska följa med henne. Jag kikar över kanten på containern. Hon har helt andra kläder på sig än mig. Ser ut att vara från en äldre tid, då jag i nutiden inte levde. Men vi båda lever nu. Jag måste följa med henne. Jag vet att jag måste men jag vågar bara inte.

Jag tar mod till mig och kliver fram. Vi står där och ser på varandra en lång stund. Det är som en spegel. Sandra och Sandra. Vi är bara från olika tid.

Hon sträcker fram handen, "kom".

Jag vet att om vi rör varandra så förstörs balansen mellan världarna. Då tar det slut. Men jag låter henne ta min hand. Det bildas ett sug i kroppen. Hon ler. Sen blir det svart.

Novell 17

Jagad

Väggen var röd som en ros. Och den brända lukten, det var väldigt varmt i rummet. Jag hade

några blåmärken på kroppen och kunde knappt stå upp. Jag behövde komma ut därifrån!! Sedan hittade jag ett sönderslaget fönster. Det verkade som om någon hade försökt döda mig. Sedan hördes en röst:

-Vart är Jonathan?!?!

Jag gick ner för brandstegen på baksidan. Svimmade nästan av allt springande, in i den fuktiga avloppsluktande skogen....

Jag vaknar upp i skogen, solen gick ner mellan träden. Det var ett nerrasat hus precis där jag

vaknade upp. Jag undrade hur jag kom hit. Var det någon som hade tagit hit mig? Det var en liten damm bredvid huset där jag tvättade av mig. Jag längtade efter mina föräldrar, min pappa jag hade inte träffat han så mycket. Han tog självmord när jag var 8år, kommer inte ihåg som mycket om han. Han var borta hela tiden. Mina kläder var helt förstörda och sönder rivna, jag hade en 50 lapp och min telefon i byxfickan. Vem som letade efter mig, det vet jag inte men jag visste att någon ville åt mig.

Plötsligt hör jag en röster och massa hundskall. Jag kände igen rösterna mycket väl.

Jag började småspringa, sedan ser jag en grupp med personer och hundar.

Jag ville bort härifrån?!?, ekade det i huvudet. Sedan hördes en väsning

-Kom, kom hit.

Jag gömde mig bakom stenen med mannen, Jag såg de springa förbi med sina hundar.

-Hej, sa jag.

-Hej Jonathan känner du igen mig?, sa han med ett leende

Jag undrade vem han var.

-Jag är din pappa, sa han med tårarna i halsen.

Jag kunde inte fatta det, var han inte död?

Jag frågade varför de där personerna var ute efter oss.

Han förklarade att han hade varit skyldig någon pengar sedan så skulle de hota han genom att döda mig. Det var därför han förfalskade sin död.

Pappa hade en liten källare där vi gick ner. Han hade massa vapen på väggarna, han var jägare. Sedan började pappa berätta historier om när han var borta